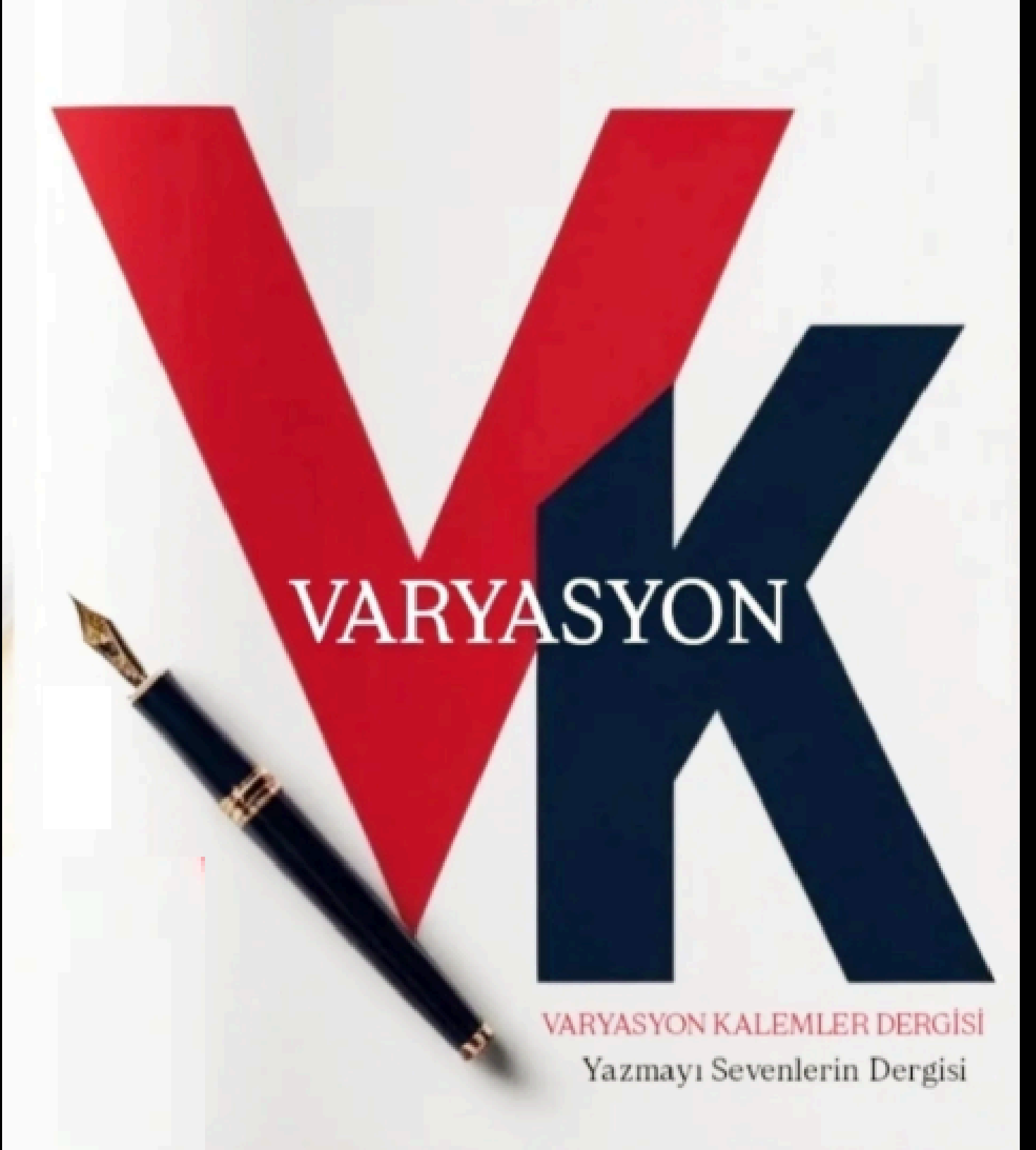

EYLÜL SAYISI

KATKIDA BULANANLAR

Fatih AHKAR, Nurcan Toğanaş, BERİL ÇETE, Hülya Aydın, Gülveren Gündoğdu, YONCA YONTUCU, Dilaver Korkmaz, Özlem KOCABAŞ KARAKURT, Evin Kalçık, Kadir Veral, Emine Ülger bülbül, Birsen Eker, HASAN ASIM ÜÇER, YALÇIN SEVİM, Azize küçük deveci, İrem Günerkan, Ayşe Öner, Züleyha Öz, Fadime Sarıkamış, LALE SANEM ŞEKERCİOĞLU, Ümran Tunoğlu, Murat Çağlayan, Ebru SAY, Murat Engin Deniz, Pakize Özcan

İçindekiler

VARYASYON KALEMLER DERGİSİ

HAKKIMIZDA

FATİH AHKAR

DERGAH

NURCAN TOĞANAŞ

GELİN

BERİL ÇETE

ŞİİR

HÜLYA AYDIN

KİRİBATİ

GÜLVEREN GÜNDOĞDU

AKRAN ZORBALIĞI

YONCA YONTUCU

Ayağın Yere Basmadan Hayatı Hissedebilir misin?

DİLAVER KORKMAZ

Kıyamet

ÖZLEM KOCABAŞ KARAKURT

SÜKÛT EYLÛL

EVİN KALÇIK

Düşünsel yazı

KADİR VERAL

Sonbaharı Karşılarken

EMİNE ÜLGER BÜLBÛL

HAYAT VE DÜŞ

BİRSEN EKER

Sazın ve Sözün Yolculuğu

HASAN ASIM ÜÇER

HASRET

YALÇIN SEVİM

EN ÇOK DA SUSARAK ANLATTIM SENİ

AZİZE KÜÇÜK DEVECİ

Hep Meşgul Ama Hep Eksik: Biz Neyi Kaçıyoruz?

İREM GÜNERKAN

VAR

AYŞE ÖNER

MÜREKKEP

ZÜLEYHA ÖZ

BEN DÜNYAYA GELELİ ve DEVA OLDUN BANA

FADİME SARIKAMIŞ

Sonbaharı Bekler Gibi

LALE SANEM ŞEKERCİOĞLU

Bir Bahar Günü Gündüz Düşü

ÜMRAN TUNOĞLU

Beyaz Ekran

MURAT ÇAĞLAYAN

YIPRANIŞ ROMANI...SESSİZ ÇÜRÜME

İçindekiler

EBRU SAY

CENGİZLER ÖLÜR MÜ HIÇ

YOL GEZER MURAT ENGİN DENİZ

Bisiklet tekerinde sonbahar yolculuğu

PAKİZE ÖZCAN

Kelimeler veya Sözcükler

1. ÖYKÜ YARIŞMASI

KATILIM ve KURALLAR

VARYASYON KALEMLER DERGİSİ

HAKKIMIZDA

Varyasyon Podcast, edebiyatın ve düşüncenin özgürce aktığı bir mecra olarak 24 Mart 2024 tarihinde Yazar Murat Engin Deniz tarafından kuruldu.

İlk olarak Spotify Kitaplar Podcast'i kapsamında Varyasyon Podcast adıyla yayın hayatına başlayan bu platform, yazar ve şairlere destek olmayı, onların sesini daha geniş kitlelere ulaştırmayı amaçlamaktadır.

Tamamen ücretsiz bir şekilde yazarlara destek olma misyonuyla kurulan Varyasyon, yalnızca bir podcast olarak kalmayıp, 3 Nisan 2025 itibarıyla Kalemler Dergisi olarak AJANS AY tarafından yayın hayatına başlamıştır.

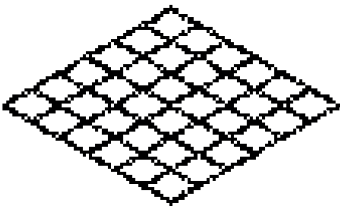
Platformun kurucusu Yazar Murat Engin Deniz, Cinius, OD Kitap, Morpheus, Fısıldayan Kalemler ve Mavi Kuş Medya Yayınları tarafından yayımlanan 15 anlatısal Narrative şiir kitapları 1 Novella Roman yazarıdır.

Edebiyat dünyasına kattığı değer,

Mavi Kuş Medya Yayınları'ndan aldığı okuyucu oylarıyla belirlenen edebiyat ödülü ile taçlandırılmıştır.

Varyasyon Podcast & Varyasyon Kalemler Dergisi, edebiyat tutkunlarına ilham vermeye, yeni yazarları keşfetmeye ve edebiyatın farklı tonlarını dinleyici ve okuyucularıyla ücretsiz buluşturmaya devam ediyor.

Yazarlarımızdan Gelenler

EDİTÖR

Murat Engin Deniz

DERGAH

Üç günlük dünyada,
bির ömürlük yalanız işte...
Sen kocaman bir yalansın misal,
En büyük yalancıyım mesela ben de...

Yoksun ya şimdi hani,
Sabaha karşı üç otuz sularında beklerken Seni,
Yine bir yalana atıyorum kendimi,
'o şimdi güneşi almaya gitti' diyorum,
Bi kaç saate kalmaz döner...

Gözlerinde gün ışığı getirir bize,
Elleri umut dolu,
Dudaklarında daha neler var neler...
Yalan işte,
Mesela; Sabah da geceyi almaya gideceksin...

(Ben öyle diyeceğim kalbime en azından)

Kimse görmesin diye bizi,
Yüreğimizi kirletmesin diye kimsenin kem gözleri,
Karanlığı üstümüze örtmelisin ya hani,
Onun için erkenden almaya gitmelisin geceyi..

Değil mi..

Sonra ne bilim,
Kışın bahara gitti diyorum Seni,
Ağustos'ta dağlara,
Sonbaharda bir başka yalana sığıyorum...

Sonra kendimi,
Bir başka bir yalana küfürler ederken buluyorum...

Neyse işte,
Şimdi hangi gerçeğin koynundasın kim bilir,
Hangi gerçeğe uyanacaksan sabah...

Gözlerin hangi çocuğun rüyasının geri kalanı,
Yâda kokun,
Ah Cennet kokun,
hangi dervişe dergâh...
Bu sabah....

Fatih AHKAR

GELİN

Gecenin sessizliği köpek havlamaları ile aniden bozuldu. Öyle bir gürültüydü ki yatağından adeta fırladı. Birkaç el mermi sesi duydu. Mermi seslerine alıştı, köy bir dağın yamacına serpiştirilmiş evlerden oluşmaktaydı. Köy, sırtını sık ağaçlıklı bir ormana dayamıştı, alabildiğine yeşil bir doğaya sahipti, ağacın her çeşidini görmek mümkündü. Gür akan bir nehir köyü ortasından ikiye bölmüştü. İnsanlar zevk için gün batımından sonra rastgele havaya ateş ederlerdi. Pencereyi açtı, yan komşuları Hatice gözyaşları içindeydi. Hatice elinde doğduğundan beri beslediği kedi yavrularından birinin parçalanmış bedenini tutuyordu. Hatice, tüfeğini kaptığı gibi köpekleri kaçırmak için havaya bir kaç el sıkıştı, neyse ki diğer yavruları kurtarabilmişti. Üstüne bir şeyler aldı ve Hatice' nin yanına koşar adım gitti. Kedi yavrusunun parçalanmış bedenini eline aldı ve getirdiği kutu içerisine koydu.

Diğer evlerdeki komşularda gürültüye uyanmış, meraklı bakışlarla pencereden bakıyorlardı ama kimse dışarı çıkmamıştı. Ne olduğunu anlayan yatağına geri dönmüştü. Gelin, Hatice' ye yarın için gömme işini yapabileceğini söyledi, onu teselli etmeye çalıştı, Diğer yavrular hayatta çok şükür. Hadi sende yat dinlen. Ben kalan yavrulara daha emin bir yer bulurum, dedi. Hatice tatmin olmamıştı, kendini suçluyordu, onları daha güvenli bir yere koymalıydım, diyerek ağlıyordu. Gelin, yavrular büyüdü, üç aylık oldular, yerlerinde durmuyorlar, bu senin suçun değil, dedi. Ah eşi Mevlüt' ü evde bakmaya ikna edememişti ki, neymiş evde kedi bakılmazmış, tüyleri her yere dökülürmüş, hem şehirdeki evlerine giderken onları da götüremezlermiş, uğraşamazmış, hem onlar doğada olmalıymış, çok istersen dışarıda bak diyerek, kestirip atmıştı. Gelin tekrar elini Hatice' nin sırtına koydu, sabah beraber toprağa gömeriz yavruyu, köpeğin fitratında vardır. Kedileri pek sevmezler, köpeklere de kıзма, doğası budur hayvanın, haydi git yat hele, der. Yavruları güvenli bir yere taşır. Kutuyu emin bir yere koyar ve yatağına uzanır. Uykusu kaçmıştı, karnının acıktığını hissederek ama kalkacak gücü de yoktur, kendini yatağa atar, tavanı uzun süre seyrederek, ahşap tavan, yılların yükünü ve yaşanmışlığını taşıyordu, duvardaki resimlerin her birinde gözünde bir anı canlanıyordu, adeta geçmişle yaşıyordu, bazen duvardaki resim çerçevesindeki ölmüş yakınlarının annesinin, babasının, eşinin, amcasının, halalarının ona bir şeyler söylemek isterlermiş gibi bakışlarını hissederek, gene dalıp gitmişti maziye ve gözleri kapandı.

Gelin kalmıştı ismi. Evleneli henüz 5 yıl olmuştu ki eşi vefat etmişti. O zamanlar iki çocuğuyla köy yerinde kendini yapayalnız hissetmişti. Eşinin hiç beklenmedik ölümünün yasını uzun süre tutmuştu ama ölenle ölmüyordu. O gün hafızasından silinmemişti, çocuklarla evde kayınvalidesi ilgileniyordu. Akşam üzeri tarla işlerinden yorgun düşmüş, eve gelmiş, çocuklara şöyle bir sarılmış ve akşam yemeğini hazırlamaya başlamıştı ki, kapı bir gümürtüyle çalındı. O günden beri bir gürültü duyduğunda zaman kapanında kalbi o ana geri dönerdi. Kapıda Çarıkçının İsmail lakaplı kişi vardı. Eşinin inşaattan düşüp öldüğü haberini getirmişti. Gelin dona kalmıştı, tüm hayalleri adeta yıkılmıştı.. Eşiyle beraber kurdukları hayaller bir bir gözünün önünden geçmişti. Hamza, şehirde çok çalışıp para biriktirip bir ev tutacak, Fatma ve çocukları yanına alacaktı. Çocuklarını okutmak istemişlerdi. Daha çok küçüktüler biri 2 biri 4 yaşındaydı. Hayata bir yerden tutunması gerekti. Çocuklarına tutundu, yaşama tutundu.

Baba ocağına dönmek istemişti. Çocukları alıp anne ve babasına sığındığında onlardan hiç beklemediği bir teklifle karşılaşmıştı. Babası çocuklarını kocasının ailesiyle bırakmasını ve onun tekrar evlenmesini istiyorlardı. Annesi de bu fikri destekliyordu. Tekrar çocukların olur, bu çocukları bırak onlar büyüsün demişlerdi. Hala o anı hatırladıkça gözlerinden birkaç damla göz yaşı süzülür. Annesi, babasının sözünden çıkamazdı, o yüzden annesi onu şaşırtmamıştı, annesinin yüzündeki ifadeden üzgün olduğu anlaşılıyordu, annesini hiç suçlamamıştı. O gün aslında bir bakıma babasını da kaybetmişti. Babası ile sonrasında görüşmüştü, görüşmesine ama yabancıydı artık ona bakışları. Zaman her şeyi kendi içinde eritmişti.

O an anlamıştı, öncelikle dayanağı kendi gücüydü. Bir kız kardeşi vardı, şehirde yaşıyordu, yanına çağırmıştı ama şimdi erkendi. Ne yapıp edip hayatta kalmanın hayallerine uzanmanın bir yolunu bulacaktı. Çocuklarını alarak baba evinden bir daha dönmek üzere çıktı. Çocuklar biraz büyüyene kadar eşinin ailesiyle birlikte yaşamaya karar verdi. Elinden her iş gelirdi, çok iyi yemek yapar ve dikiş dikerdi. Köydeki herkes özellikle terzilik konusundaki maharetlerini bilirdi. Başlarda zor günlerinde yardımcı olmak için köydeki kadınlar kumaş alarak, diktirmek, elbiselerini tadilat yaptırmak için Gelin'e getiriyorlardı. Gelin o kadar güzel dikiyordu ki en basit bir kumaş bile onun elinde adeta bir şahesere dönüşüyordu. Artık o kadar çok sipariş almaya başlamıştı ki, namı diğer köylerden bile duyulur olmuştu. Çok az uyuyordu, gündüzleri çocuklarla ilgileniyor, evin işlerine bakıyor, akşam oldumu dikiş dikmeye başlıyordu. Ufak bir makinası vardı, elinde para yeteri kadar birikince yeni bir makine aldı, daha hızlı dikmeye başlamıştı.

Parasını biriktiriyordu, çocuklar okula başlamadan şehirde bir ev kiralayabilecek bir süre idare edebilecek bir miktar olması için uğraşıyordu.

Eşi öleli 3 yıl olmuştu. Kızı, okul çağına gelmişti. Artık göç vaktiydi. Şehirdeki kız kardeşi de haber göndermişti Kız kardeşinin oturduğu apartmanda bir uzun süredir bekledikleri gibi alt kattaki daire boşalmıştı. Boşalan bu daireyi kiraladılar. Evdekilere durumunu anlattı. Kayınvalidesi ile arası çok iyi sayılmazdı birbirlerini idare etmişlerdi, kayınpederi ile biraz daha iyiydi. Ama gidişini istemeyeceklerdi, alışmışlardı birbirlerine, çorbayı kaynatıyorlardı. Onlara istedikleri zaman gelip torunlarını görüp evlerinde kalabileceklerini, kendisinin de tatillerde geleceğine söz verdi. Öz anne, babasına da uğradı, kısa bir veda etti. Tüm bu süre zarfında zaten hep kısa ve öz görüşmüşlerdi. Gelin ve iki çocuğu için bambaşka bir dönem başlamıştı. Köyde herkes tarafından tanınmıştı ama şehirde insanlara nasıl ulaşacaktı, geçinebilecek, şehir yaşamına alışabilecek miydi? Bilinmeyen bir yolculuktu. Başlarda beklediği gibi bir hayli zorlandı. İnsanlar ve ortam yabancı gelmiş, kimsenin kimseyi tanımaması, selam vermemesi garipti ve kalabalık ürkütmüştü. Kız kardeşi ve eniştesi olmasa barınamazdı bu yaban ellerde, diye düşünmüştü. Öncelikle kardeşinin çevresi, komşularına ve mahalledeki kadınların toplu halde bulundukları yerlere gidip durumunu anlattı. Şehre geleli bir aya yaklaşmıştı tek tük iş geliyordu ama köydeki gibi düzenli iş gelmiyordu. Kızını okula kayıt yaptırmaya götürdü, çekinerek müdürün yanına gitti ve durumunu anlattı. Müdür bey, neyse ki anlayışlı ve görgülü biri çıkmıştı, öğretmenlere hatta velilere iletebileceğini söyledi. Aradan birkaç ay daha geçti. İsteddiği kadar çok iş hala gelmiyordu. Birikmiş parası da yavaş yavaş azalıyordu.

Bir gün çocukları evde yalnız bırakmış marketten ekmek almış eve hızlı hızlı geri dönerken bir kadının kıyafeti dikkatini çekmişti. Dikkatlice elbiseyi fark ettirmeden incelemeye çalıştı ama acemice yaptığı için kadın fark etti, bakışları kadının gözünden kaçmadı. Kadın biraz sinirli bir şekilde çıkışarak, ne yapıyorsun, neden öyle bakıyorsun?, diye sorar.

Gelin kusura bakmayın, sizi rahatsız etmek istemezdim, çok güzel dikişler, detaylara bayıldım, diye cevap verir. Sen bu işlerden anlar mısın? diye sorar kadın. Evet. Anlarım, ben aslında terzi sayılırım, köyde herkes bana diktirirdi ama bu şehirde pek tanıdığım yok, diye cevap verir. Kadın, yanına yaklaşır ve telefon numarasını bir kağıda yazar ve lütfen beni ara o zaman, senle bir konuşalım, diyerek ayrılır.

Gelin eve gider, o sırada bir tadilat işi gelir, kadını unutmamıştır. Aradan bir hafta geçer, elini elbisesinin cebine atar ve kadının numarası eline gelir, arayım mı?, diye düşünür. Aman ne kaybederim, der ve kız kardeşinin ev telefonundan kadını arar. Telefona asistanı olduğunu söyleyen biri çıkar, biz size dönelim, der. Bu kadın da kim di böyle? Birkaç saat sonra geri dönerler, kız kardeşine adresi vermişler ve ertesi gün beklediklerini iletmışlerdir. Adresi bulmakta zorlanır, ama sonunda verilen adrese ulaşır. Önce küçük bir şaşkınlık yaşar. Çünkü burası adeta koca bir malikanedir. Her halde burada çalışıyor olmalı, çok iyi giyimliydi ama bu biraz fazla, diye düşünür. Kapıdaki görevliye Ayla Dinçer' le görüşmek istiyorum, der. 10 dakika bir hole alınır ve bekletilir, o sırada ikramlar verilir. Sonra Ayla Hanım sizi bekliyor diye salona alınır. Ayla Hanım, yine çok güzel bir kıyafetle merdivende görünür.

Ayla Hanım: Hoş geldin, beni geç aradın, ismini bir daha alabilir miyim?

Gelin: Daha önce söylememiştim. Benim gerçek adım Fatma, ama lakabım Gelindir. Bana herkes Gelin der.

Ayla hanım: Garip, niye öyle diyorlar ki sana?

Gelin: Çok genç yaşta eşimi kaybettim, Gelin aşağı, Gelin yukarı derken bu isme alıştım, artık tuhaf gelmiyor.

Ayla hanım: Peki, öyleyse. Ama ben sana Fatma demeyi tercih ederim. Eşin vefat etmiş, Çocuğun, kimin kimsen var mı?

Gelin: Ellerinizden öperler, 2 çocuğum var. Bir de kız kardeşim ve eniştem, aynı apartmanda oturuyoruz.

Ayla hanım: Benim terzim olmanı istiyorum. Ölçülerimi al, kumaşları da al eve götür ve şu seçtiğim modellerden bana 3 elbise dik. 10 gün süren var. Maharetini görelim bakalım ve hepsi hazır olduğunda gel bekliyorum. Sana avans vereceğim, kalanı iş bitiminde alırsın.

Gelin hızlıca ölçülerini alır. Böylece şehirdeki ilk büyük işini almıştı. Aldığı avans çok yüklüydü. Çok iyi bir iş çıkarmalıydı. Kumaşlar özenle seçilmiş, kaliteli dokumalardı. 10 gün sonra siparişler hazır. Aynı yollardan giderek gene bekleme salonuna alınır, bir süre bekledikten sonra, Ayla Hanım'ın odasına götürülür. Ayla Hanım teker teker kıyafetleri giyer, dikişlerini inceler. Aynada kendine bakar, Gelin yüz ifadesinden hiçbir şey anlayamaz. Denemeler bittikten sonra Gelin'e dönerek dikimini beğendim, yeteneklisin, benim terzim olarak iş teklif ediyorum sana, arkadaşlarıma da seni önereceğim, der ve elbiselerin bedeli olarak kalan parayı verir. Gelin'in düşündüğünden çok daha yüksek bir ödeme yapılmıştır ama bu çok fazla der gibi olur. Ayla Hanım'ın surat ifadesini görünce susmaya karar verir. Tabii efendim, demekle yetinir. Bundan sonrası hayatında çorap söküğü gibi gelmişti. Ayla Hanım'ın ünlü bir solist olduğu sonradan öğrenir. Esrarengiz bir kadındı, etrafında çok geleni gideni arayanı soranı vardı ama bir o kadar yalnızdı. Ünlü birinin terzisi olmuştu. Bu gelişme Gelin'e bir çok kapılar açmıştı. Ayla Hanım'la uzun süre zevkle çalıştı, inanamıyordu ama Ayla Hanım adeta arkadaşı olmuştu. Onun bu varlıklı yaşamı içindeki üzüntülerine, ağlama ve isyanlarına şahit olmuştu. Yaşamda parası nedeni ile kendinden üstte gördüğü birinin gerçekte hiç de öyle olmadığını ve insanlığının tüm yönlerini onun da denediğini görmüştü. Ayla Hanım hayatına her bakımdan sihirli dokunuş olmuştu. Hayatı o günden sonra eskisi gibi olmamış ve Ayla Hanım'ın bolluğu, bereketi çevresindekilere geçtiği gibi Gelin'e de yansımıştı.

Eşiyle beraber hayal kurdukları her şeyi başarmıştı. Şimdi hayatına dönüp baktığında her şey nasıl da yerli yerine oturmuştu. Kısa zamanda istediği gibi bir ev hem kardeşine, hem kendine alabilmişti. Artık o da varlıklı biri sayılırdı. Çocuklarını okuttu. Kızı hemşire, oğlu inşaat mühendisi olmuştu. Kendisi de ünlü bir terzi olmuştu. Eşi, annesi, babası hatta çocukları hepsi tüm olan biten hayatındaki sihirli dokunuşlardı. Hayallerine giden yolda olması gerekenler olmuştu. Bir tanesi eksilse şu andaki kendi olamazdı. Zaman içinde çok talibi de olmuştu ama o kendini çocuklarına ve işine adanmıştı ve tekrar evlenmeyi hiç düşünmemişti, çünkü o zaten evliydi, eşini hep yanında hissetmişti. Annesi, babası vefat edeli çok olmuştu. Babasından kalan köy evini gönlünce tadilat yaptırmış ve artık yazları kendini ait hissettiği yere gelip kalıyordu.

Bazen kız kardeşi de eşlik ederdi. Köy zaman içinde çok değişmişti ama kökleri bu köydeydi ve kendini buraya ait hissediyordu. Çocukları evlenmişti ve torunları olmuştu. Eskisi kadar dikiş dikmese de özel siparişler arada sırada kabul ediyordu. Ayla Hanım hayatındaki büyülü dokunuşu yapan kadın ise birkaç yıl önce ölmüştü.

Ayla Hanım uzun yıllar hem patronu hem de yakın arkadaşı olmuştu. Onun resmini bu sefer geldiğinde yanında getirmiş ve odasındaki duvarına asmıştı. Artık Ayla Hanım' da gülün yüzüyle karşısındaydı.

Ertesi gün uyandığında, ölen kedi yavrusunu komşusu Hatice'yle beraber toprağa verirler. Diğer iki kedi yavrusunu da sahiplenmeye karar vermiştir. Çocukları birkaç gün sonra torunlarıyla köye gelecekti, bu yavrucaklar hem bana yoldaş, hem de torunlara sürpriz olur, diye düşünür. Kedi yavrularını kucağına alır ve Hatice'ye gülümseyerek, yavrular artık emin ellerde Hatice' merak etme, der. Hatice'nin gözlerinden yaşlar süzülür. Yavruların hayatındaki büyülü dokunuş da kendisi olmuştur.

Ankara da ikamet ediyorum. Daha önce Kanguru yayınevinden çıkmış İçimizdeki Gezgin adında bir şiir kitabım var. Uzun yıllar finans sektöründe çalıştım, şu an emekliyim.

Nurcan Tağanaş

ŞİİR

Bendeki deniz,
Geçmişe uzanan bir hasret...

Ruhumu çürüten,
Şiirlerin sessizliğine gömülmek.

Şimdi anlatsam yokluğumu,
Hecelerime dokunabilir misiniz?

Ve şiir,
Kimi zaman bir şarkı,
Kimi zaman sahipsiz bir resim...

20 yaşında iki şiir kitabı olan ve 6 yıldır kendini şiire adanmış genç bir yazarım. Farklı türde eserlerimde bulunmakta. Yazma konusunda kendimi geliştirmeye devam ediyorum.

BERİL ÇETE

KİRİBATI

“Dört tarafı sularla kaplı yalnızlık şehirleridir adalar. Romantizmin yaşandığı yerlerdir. Doğası ve iklimi o kadar güzel olur ki bu adaların şairi olmamak elde değil.” derdi haykırış şiirinin sahibi yazar Kırıbatı. Kırıbatı... Hayat onu çok ama çok uzaklarda Okyanusya’dan tutup İstanbul’a getirdi. Nasıl oldu da bu kadar uzak kıtadan geldi diye sorarsanız eğer onu da Kırıbatı kendisi anılar defterinde şöyle yazmış: “Bir sabah uyandığımda elime aldığım bir mektubu okurken mektubu yazan kişinin yıllar önce Okyanusya’da tanıdığım bir Türk arkadaşımın geldiğini gördüm. Bu mektupta bana bir şairden söz etti ve bu şairin son yazdığı şiiri yollamıştı. Ben ise hayatımda ilk defa bir Türk şairin şiirini okumanın heyecanı ile hemen şiiri okumaya başladım. Şiir *Mektup* adıyla yazılmıştı ve ben okurken çok etkilenmişim. Bu kadar muazzam bir şiiri yazan adam nasıl biri acaba diye düşünmekten kendimi alıkoyamadım. Saatlerce bu şiiri tekrar tekrar okuduktan sonra hayatımın en önemli kararını verdim ve ülkemden çıkıp başka bir kıtaya yani İstanbul’a *Saik Faik*’i tanımaya gitmeye karar verdim. Günlerce süren bir hazırlığın ardından İstanbul’a vardım ve Burgazada’ya, bana mektubu yollayan arkadaşım Safiye’nin yanına vardım. Safiye beni karşısında görünce çok şaşırды çünkü ona yolladığım mektupta, ‘Belki önümüzdeki yıllarda Türkiye’ye taşınırım.’ demişim ama ben daha erken gelmişim. Safiye beni görür görmez çok sıcak bir karşılama ile evine buyur etti. Ben biraz soluklandıktan sonra ona Türkiye’yi çok merak ettiğimi ve artık yaşamın ilerlemesinden dolayı da başka bir ülkede yaşamayı tercih ettiğimi söyledim. Safiye ise misafirperver bir halde bana evinde istediğim kadar kalabileceğimi söyledi. Ben gelmeden evvel bir otel odası kiralamışım ve bir süre orda kalıp adada ev arayacağımı söyledim. Benim adaya olan hayranlığımı fark eden Safiye hemen beni adanın en güzel manzaralı sokağına götürdü ve o sokaktaki evlerden birinin boş olduğunu söyledi. Hemen birlikte gidip evi gördük. Ev benim istediğim gibiydi. Tüm pencereleri uçsuz bucaksız deryalara bakıyordu. Kapısını açınca evin her yeri insana huzur veriyordu. Bu evin en önemli özelliği ise Safiye’nin bana yolladığı mektupta söz ettiği şair beyefendi Faik Bey’in hemen yanındaki evde olması idi. Doğrusunu söylemek gerekirse beni en çok da o etkilemişti. Bu yüzden ben ev sahibine hemen evi alabileceğimi söyledim. Ev on günlük tadilattan sonra hazır hale gelecekti. Safiye ise bu on günü onun evinde geçirmem için çok ısrar etti. Ben daha fazla dayanamayıp bu teklifini kabul ettim.

Hülya Aydın

On gün boyunca Safiye ile tüm adayı gezdik, ada halkıyla nerdeyse çok samimi olacak kadar tanışmıştık fakat gözlerim hep Faik efendiyi arayıp duruyordu. Onunla tanışmayı o kadar çok istiyordum ki nerdeyse her gün çarşısı Safiye ile üç kez turluyorduk. Ben onun sadece bir şiiri ile kıtalar arasından kalkıp gelmişim ve ondaki o yüce şair ruhunu tanımayı çok istiyordum. Bu merak ve heyecan ile her tarafta belki onunla tanışırım diye sürekli herkese isimlerini sordum fakat onu hiç göremedim. Ta ki ben evime yerleşip bir gün penceremin kenarında denizi izlediğim o güne dek. İşte o gün, hayatımın belki de en güzel ve anlamlı günü diyebileceğim gündü. Ben penceremin kenarındaki menekşelerime onu anlatıyorken birden karşıdan gelen bir sandal benim evimin rıhtımına yaklaştı ve içinden iki adam bir de kara bir köpek iniverdi. Bu kişileri ilk defa görmüştüm. İçlerinden biri durup diğerine seslendi ve şöyle dedi: ‘Faik sen nasıl bir adamsın? Saatlerdir ölen martının yasını tutup ağzından bir kelime çıkmadı ve sürekli o kara kaplı deftere bir şeyler yazıp durdun.’ Faik ise ona bakmadan yanındaki kara köpeğini de alarak benim evin yanındaki eve doğru yürüdü. Yürüyüşünden belliydi ki bir hüznün sarmıştı onu. Arkadaşının da dediği gibi ölen martıya mı hüznülenmişti? Bunca sorunun cevabını almak için bir tek Faik Efendi’nin kendisine gitmeyi ve onunla konuşmayı düşündüm. Merdivenlerden aşağı iner inmez bahçedeki güzel begonya çiçeklerinin kokusu sardı etrafımı bu güzel adanın en güzel kokan çiçekleriydi bu çiçekler. O an aklıma Faik beye bu güzel çiçeklerden götürmek geldi. Sonra çiçeklere yaklaşıncaya biraz evvel Faik Bey’in ölen bir martı için ne kadar çok üzüldüğü aklıma geldi. Demek ki bu şair ruhlu yüce insan her canlının dilinden anlıyor, onların canı yanınca matem havası sarıyordu onu. Ben de şimdi güzel kokan bu çiçekleri koparıp ona götürmekle bu insana doğasının tersi olan bir şey yapacağım. Hayır dedim ve elimi o güzel kokan çiçeklerden çekip Faik Efendi’nin bahçesine doğru yürüdüm. Bahçeye girince karşımda Faik Efendi’yi mahzun bir şekilde denize bakarken gördüm. O kadar çok dalmıştı ki denize bahçenin kapısını açıp içeriye girdiğimi duymadı bile. O sırada köpeği bana doğru havlayarak gelmeye başladı. Ben o anki can havliyle geriye doğru adımlar attım ve ayağım taşla takıldı yere düştüm. Benim yere düştüğümü gören Faik Bey birden ayağı kalktı ve bana doğru geldi. ‘Aman hanımefendi dikkat edin lütfen.’ diyerek elimi tutup beni biraz evvel denize bakıp daldığı o mahrem alanına oturttu. Ben ise heyecandan onun gözlerine bile bakamıyordum. Hemen eline bir bardak su aldı ve bana uzattı, ‘Buyurun içiniz iyi gelir.’ dedi. Suyu yudumlarken birden kafamı kaldırdım ve karşımda bana bakan gözlerin saatlerce bu engin denize bakıp yaşlar döküp kızardığını gördüm. O gözyaşlarının sebebinin ise birkaç saat evvel ölen bir can olan martıya aktığını biliyordum Ve şair olmanın ne demek olduğunu ben Faik Bey’in gözlerinde okudum o gün o adada.”

Şair olmak,
Şair olmak doğan güneşe aşık olmak mı?
Şair olmak geçtiğin yollardaki çiçeklere mani yazmak mı?
Şair olmak bir kavgaya öykü yazmak mı?
Şair olmak yaralı bir kuşa ağıt yakmak mı?
Ve şair olmak aşka destan yazmak mı?
Şair olmak, şair olmak, bir ben olmak, bir de şair olmak...

Hülya Aydın

AKRAN ZORBALIĞI

Eskiden Türkiye’de çok çocuklu aileler vardı. Ben de 6 çocuklu bir ailenin ikinci kızı olarak dünyaya geldim.

Bizim jenerasyon çocuk sahibi olmaya başladığında “Aile planlaması” diye bir kavram çıkmıştı ortaya. Ben ve benim akranlarımdan bir, iki en fazla üç çocuğu vardı.

Şimdi bizlerin çocukları büyüdüler, ana-baba oldular. Hepsinin sadece birer çocuğu oldu. Çekirdek ailenin tek çocuğu olan o çocuklar da hem anneannelerin tek torunu, hem de babaannelerin tek torunu. Yani üç ailenin bir çocuğu...

Üç ailenin tek evladı olan çocuk, o derece kıymetli ki, her biri bir prens veya prenses. Durum böyle olunca da çocuklar doğdukları günden itibaren ailenin en yetkili yöneticisi oluyor. Eskiden “Ataerkil” aileler vardı, günümüzde ise “Çocukerkil” aileler dönemini yaşıyoruz. Çocuk daha konuşmaya başlamadan evdeki her şey onun isteklerine, arzularına göre ayarlanıyor. Ailedeki herkes çocuğun emir eri gibi davranıyor. Hiçbir şeyi özlemesi, istemesi beklenmeden, “Gak dedikçe et, guk dedikçe süt “ yetiştiriliyor. Egosu hormonlu bir şekilde şişirilen çocuk, biraz büyüyüp okula başlayınca kadar, çevresinde bulunan herkesi dizayn etmeye alışmış oluyor.

Okula başladığı zaman evdeki davranışlarını okulda da devam ettirmek istiyor. Veliler okulda öğretmenlere; “Benim çocuğum çok özel, çok zeki, çok mükemmel, çok akıllı, siz de benim çocuğuma özel ilgi gösterin.” diyor. Eskiden bazı veliler de bunu öğretmenden rica edebiliyorlardı, ya da ima ediyorlardı. Şimdi direkt olarak bunun yapılmasını istiyorlar. Her veli kendi çocuğunun ayrıcalıklı olmasını talep ediyor. Çünkü her bir velinin çocuğu bir dahi. Hiçbiri normal değil, hepsi dahi, hepsi mucit, hepsi olağanüstü yeteneklere sahip. Her bir öğrenci öğretmenden özel ilgi görmek istiyor. Her bir öğrenci kendini sınıfın içindeki diğer çocuklardan daha akıllı, daha zeki, daha becerikli ve daha üstün görüyor. Her bir öğrenci arkadaşlarından ve öğretmenlerinden övgüler duymak, popfopflanmak, takdir edilmek istiyor. Başkaları için uygulanan toplumsal kurallardan muaf tutulmayı bekliyor. Arkadaşları ve öğretmenler dahil okuldaki tüm görevlilerin de kendisinin emrinde olmasını istiyor. Evde nasıl annesi, babası, büyük annesi, büyük babası, bakıcısı ve bütün büyükler onun emrinde ise okulda da herkes onun emrine amâde olsun istiyor. Her bir çocuk ayrı ayrı bunu isteyince, işte o zaman çatışma başlıyor. En güçlü olanlar, daha naif, daha zayıf ve kurallara bağlı olanlara istediklerini zorla yaptırmaya çalışıyor. Yani “Akran zorbalığı” kendini gösteriyor.

Öğretmen çocukla ilgili bir eksik, bir hata, düzeltilmesi gereken bir durum olduğunu velilere bırakın söylemeyi, ima bile edemez. Hele bir deneşin, veliler dünyayı başına yıkarlar.

Gülverer Gündoğdu

Tabi ki hepimiz için evlatlarımız dünyadaki en değerli varlıklarımızdır. Benim için böyle olduğundan herkes için de öyle olduğunu düşünüyorum.

“Kuzguna Yavrusu Şahin Görünür” atasözümüz de bunu çok güzel açıklamaktadır.

Çocuklarımız doğduğundan itibaren onların her davranışı, her gülüşü, her hareketi bize güzel görünür. Bu çok normal bir durumdur. Durum böyle diye gerçekleri görmezden gelmemeliyiz. Çocuğumuzun yaptığı en basit bir şeyi bile abartıp, olağanüstü bir başarı göstermiş gibi gereksiz tezahüratlar yapmamalıyız. Her çocuğun yapabileceği bir davranışı yaptı diyerek abartılardan kaçınmalıyız. Böyle olunca çocuk kendini dünyanın en önemli insanı görmeye başlıyor. Kendisi dünyanın merkezinde, diğer herkes onun için çalışan köleler... Özüven öyle yüksek ki, “Hee Men” gibi “Güç bende artık” diyerek herkese tepeden bakıyor.

Sürekli övülmeye alışan çocuk her normal durumda bile takdir edilmek, övülmek, alkışlanmak ister. Bunu göremediği zaman da bunalıma girer, hırçınlaşır, beğenilen takdir edilen akranlarını kıskanır, onlara düşmanlık besler, kaba davranır veya son zamanlarda sıkça gördüğümüz gibi onlara sözlü veya fiziksel şiddet uygular.

Bunu da akran zorbalığı olarak adlandırıyoruz. Hiçbir insan kendi çocuğunun böyle bir şiddete maruz kalmasını istemez.

Çocuklarımızın böyle bir haksızlığa, zorbalığa uğramaması için, onlara kuralları öğretmeliyiz. Kurallara uymanın istisnasız herkesin görevi olduğunu hayatın içinde yaşayarak göstermeliyiz.

Her çocuğun “Çocuk” olduğu için hakları vardır. Çocuklarımıza küçük yaştan başlayarak haklarını öğretiyoruz. Herkesin aynı zamanda görevleri de vardır. “Haklar ve Görevler” kardeşidir. Birinin olduğu yerde mutlaka diğeri de vardır, olması da gerekir. Haklarını bilen çocuk, görevlerini de bilmelidir. Kişisel ihtiyaçlarını gidermek, okul araç-gereçlerini toplamak, giyinip soyunmak, giysilerini uygun yerlere yerleştirmek çocuğun görevidir. Okuldaki, eğitim öğretimle ilgili herşey de çocuğun görevidir. Haklarını tepe tepe kullanıp, görevlerini başkalarına havale eden çocuk, bunu gerçekleştirmediği zaman zorbalık yapmaya meyillidir.

Çocuklarımıza, normal insan muamelesi yapmalıyız. Görevlerini yapmalarını sağlamalıyız. Kendisinin sahip olduğu her hakka diğer çocukların da sahip olduğunu iyice belletmeliyiz. Kuralların istisnasız herkes için geçerli olduğunu anlatmalıyız. Okulda herkesin eşit olduğunu bilmesini sağlamalıyız. Kesinlikle ayrıcalık beklememesi gerektiğine ikna etmeliyiz. Okulda yaptığı uygunsuz bir davranışı olursa bunun bedelini kendisinin ödemesi gerektiğini algılamasını sağlamalıyız. Onun yerine büyükler gidip özür dilememelidir.

Kendi çocuğumuza yapılmasını istemediğimiz hiçbir şeyi başkalarının çocuklarına da yaptırmamalıyız. Akran zorbalığının karşısında hep birlikte akliselikle, kendi çocuklarımıza ayrıcalık beklemeden hep beraber hareket ederek karşı çıkmalıyız.

Gülveren Gündoğdu

AYAĞIN YERE BASMADAN HAYATI HİSSEDEBİLİR MİSİN?

Hayat çoğu zaman bir koşuşturma gibi gelir bize. Topuklarımız yere basmadan, nefes almadan, bir yerlere yetişmeye çalışırız. Sanki biraz daha hızlı olursak, biraz daha fazla çalışırsak, “orada” bizi bekleyen huzura kavuşacağımızı zannederiz. Oysa insanın ruhu, gerçek anlamda huzuru ve varoluşu, ancak toprağa basabildiğinde hisseder. Çünkü “anda olmak” dediğimiz şey, ayaklarımızın yere sağlam basmasıyla başlar. Bilimsel olarak da bu doğru: Zihnimiz sürekli “gelecek” veya “geçmiş” arasında gidip gelirken stres hormonu olan kortizol yükselir. Bu da hem bedenimizi hem ruhumuzu tüketir. Yetişmeye çalıştığımız şeyler, çoğu zaman bize huzurdan çok yorgunluk getirir. Oysa psikolojide “flow hali” denen bir kavram vardır: Anda, huzurla, keyifle yaptığımız işler, çok daha verimli ve kalıcı başarılar getirir. Yani huzur aslında başarıya engel değil, başarının ön koşuludur.

Spiritüel açıdan bakarsak, yaşadığımız stres ve yetişme telaşı aslında bir yanılsamadır. Çünkü ruhumuz zamana bağlı değildir; yalnızca bedenimiz saatlerle, takvimlerle sınırlıdır. “Deja vu” dediğimiz şeyin bile bu döngüsel yanılsamanın bir yansıması olabileceğini düşünebiliriz. Belki gerçekten daha önce yaşadığımız bir şeyin hatırlanışı, belki de ruhumuzun zamandan bağımsızlığının küçük bir işareti. Bilim hâlâ tam açıklayamıyor ama bu bilinmezlik zaten bize hayatın gizemini hatırlatıyor.

Kişisel gelişim tarafında ise şu nokta çok önemli: Bastırdığımız her duygu, aslında zihnimizin ve bedenimizin enerjisini emer. Psikiyatride buna “duygusal bastırmanın psikosomatik etkileri” denir. Bastırılan her his, ruhu incitir, bedende yorgunluk olarak tezahür eder. Sen kendini sürekli yorgun hissettiğinde bu sadece uykusuzluk değildir; çoğu zaman duygularını ifade etmemenin, bastırmanın, ertelemenin sonucudur.

Ruhunu yok saydığı anda, bedeninin alarm verir. Hayat felsefesi açısından baktığımızda, şunu unutmamak gerek: Başarı, koşuşturmayla değil, dengeyle gelir. İnsan, kendi iç huzurunu kurabildiğinde, dışarıda ne kadar fırtına olursa olsun, dimdik ayakta kalabilir. Bunun için de önce kendine şu soruyu sormalısın: “Ben neden koşuyorum? Nereye yetişmeye çalışıyorum? Ve aslında ulaşmaya çalıştığım şey dışarıda mı, yoksa içimde mi?” Çünkü çoğu zaman yanıt basittir: Aradığımız huzur, başarmaya çalıştığımız şeyler değil; kendimizle kurduğumuz bağıdır.

YONCA YONTUCU

KIYAMET ŞİİR

Sırtından çıkarırken
İsyankar bir ozan
Zamanın sırlı paltosunu
Cebinde reyhan kokan sazi

Yaşıyor taklidi yapan
Genç bir ceset
Gülerek eşlik ediyor
Mekansız türküsüne

Kimse duymazken
Kör şamanın haykırışını
Uykunun bıçağı sildi gerçeği

Kanla karışık bir yağmur
Sular kan kırmızı ağaçları
Zaman değilmiş tek hırsız

Hayat bir çamaşır ipi
Mandalla tutturulmuş anılar
Eşi kayıp bir çorap teki
Yakası aşınmış mavi gömlek

Yıldızlara uzanır sivri topuklar
Ve önler kıyametin kopmasını
Bir sütyen kopçası

Dilaver Korkmaz

SÜKÛT EYLÜL

Zaman, tekerrüründe ihtişamındaydı. Güneş, altın sarısı vurgusundan yorgun düşmüştü. Heybetli şanında, yorgunluğunu açık edemez bir gölgesi olduğunu ise kimselere diyemezdi. Belki de bu sebeple zaman parçası aylar, duruma uyumlanmış bir görüntüdeydi. Velhasıl güneş, gölgesini kılıfına uydurmuştu. Böylece istirahat yolunu, küf sarısı yapraklar üstünden adımlayabilecekti. Sarıya dönmüş yaprakların solgun görüntüsü, adımlarla rastlaştığında ise bir adamın kulaklarında sesler çoğalıyordu. O anlarda, kupkuru yapraklar kendilerini biraz daha ezilmiş hissediyorlardı. Hışırtiları güçlenerek adamın kulaklarına bağrış çağrış olarak varıyordu. Kafa içi seslerini kontrol edemeyen adam, duyduklarına adımlarından önce huzursuzlanıyordu.

Güneş, yapraklar ve o adam için menzil, aylardan eylül olarak afişe olmuştu. Adam, yerden sararmış bir yaprağı eline aldı. Avuç içinde o kupkuru yaprağı iyice ezdi. Kafasının huzursuzluğunun alaca bir eylül hüznüne vardığını hissetti. Adımlarını ileri çoğaltmadı. Bir iki adım gerisindeki bankın yanına varıp bedenini öylece bıraktı. Orada bedenini dinlendirirken, aklı ile yüreğini bir kısa mesafe maraton yarışçısı olarak koşar hâlde buldu.

Aklı, önden gider hâlde eylül öncesine vardı. Oralardan geçerken etrafında kahkahalar çoğalıyordu. Kahkahalar, yaz sıcağında, deniz kıyısındaki neşe orijinli seslere benziyordu. O ara, yürek öne geçiverdi. Hemen hemen hatıralara varmış bir hizada olacak ki o da kahkahalar attı. Bir ara inceden gözleri de doldu. Belli etmedi. Yüreğin öne geçtiğini gören akıl oldukça kaygılandı. Adımlarını hızlandırdı. Son hamle ile yeniden öndeydi. Durmaksızın koşarken eylülü geçip gitti. Hazan da bitiverdi. Birden üşümeye başladı. Üşümek canını yakar olmuştu. Depresif bir hâl etrafındaydı. Koşarken yanındaki kaygıları, onu yorgunluğa vardırdı. O yorgunlukla ayağı tökezleyip düştüğünde olanlar oldu. Yürek yeniden öne geçti. Kahkahasının ve göz yaşının hakkını vermiş olacak ki önde olması bir çabanın sonucu gibi görünmüyordu. Üzerinde bir sakinlikle adım adım ilerliyordu. Hatta öyle sakindi ki bir an durdu: “Eylül, ne çabuk geçtiğim bir duraktı! Etrafımı duymadan buralara gelmişim. Oralarda da fısıltılar duyulabilirdi. Geri dönmeliyim.” diye içinden geçirdi. Vardığında etrafını görmesiyle fısıltıları duyması bir oldu.

Toprak tonlarının resmi geçidi, hüznünde kalma çabasındaydı. Ara ara, kendi büyüünde bir havada sis pusa kaynaşıyordu. Öyle ki yaz aşkları dahi göz yaşına varamıyordu. Hüznün buram buram bir kokusu vardı. Yalnızlığında çoğalırken yalnızlığı da çoğaltıyordu. Eylül başlangıçlı o hüznün, hazanı usul usul yaşarken avare bir filmdi. Senaryosu klasikler arasındaki hüznün filmi ilk sahnesiyle perdedeydi. Müptelalarının kadirşinas beğenisi ise perdeye ulaşan gözlerin ışığıydı. Gözlerin gördüğü kendineydi ve anlamına kabulleniş eşliğinde perdeye varıyordu.

O an adamın aklı, yüreğine varmış olacak ki: “Eylül başlangıçlı şu hüznün, çetrefilli hazanı yine kargatulumba getirip, şahsiyetli yalnızlığı zirveye ulaştırmıştı.” diye içinden geçirdi. Adam, oturduğu yerden ayağa kalkıp yürümeye devam etti. O esnada toprak renklerinin dansındaki yapraklara düşen yağmur damlarını gördü. Anında: “Ben her duygunun varışındayım dercesine hüznün yoldaşı yağmurun, toprağa kavuşma kokusu adama özleneni yakın etti. Kafasının sesleri durulmuştu. Sakinliğinde yürümeye devam etti. Eve vardı. Evine vardıktan bir saat kadar sonra, kendini elinde bir bardak çayı ile yalnızlığında demlenirken buldu. Radyoda çalan şarkının sözleri de eylüle ithaf edilmişti. Öylece duramadı. Masanın başına geçti. Sandalyesine oturdu. Eline kâğıdı, önüne sayfaları çoktan yarıyı geçmiş defteri aldı. Edebiyatın sessizliğinde, eylül hüznünü yansıtmak istemiş olacak ki kâğıt üzerinde kalemni var hissettirdi. İlk cümlesi ise sessizce söz damgasına ulaştı: “Eylül esintisinden korunmaya çalışan bedenler, yalnızlık mahpusunda hüznüne vakurca esir düşmüştü.”

Özlem KOCABAŞ KARAKURT

DÜŞÜNSEL YAZI

Hayatın telaşı içinde çoğu zaman küçük ayrıntıları görmezden geliyoruz. Oysa bazen bir çocuğun gülümsemesi, pencereden giren temiz bir sabah havası ya da kahvenin kokusu bile bütün günün yükünü hafifletebilir. Mutluluğu hep büyük başarılarda, çok uzak hayallerde arıyoruz. Oysa belki de mutluluk, yanımızdaki insana içten bir “iyi ki varsın” demekte saklı. Kendi hayatımıza dönüp baktığımızda, aslında hatırladığımız şey başarılarımız değil, hissettiklerimiz oluyor. İşte bu yüzden, küçük anların değerini bilmek belki de yaşamın en büyük sırrıdır.

Evin Kalaycı

SONBAHARI KARŞILARKEN

Yazın sıcak nefesi yavaşça çekilirken, doğa sihirli bir değişime hazırlanıyor. Ağaçların yaprakları usulca sararmaya, kızarmaya başladı bile. Havanın nemli ve sıcak kokusu, yerini toprağın ve yağmurun ferahlatıcı kokusuna bırakacak. Sabahları pencerelerden giren serin rüzgâr, sonbaharın geldiğini fısıldıyor. İşte tam da bu anlar bana, içimizde bir dönüşümün başladığını hissettirmekte...

Sonbaharı karşılamak, sadece mevsimin değiştiğini kabul etmek değildir. Aynı zamanda kendi içimize dönmek ve hayatımızdaki yavaşlamayı kabullenmektir. Bu mevsim, doğanın bize sunduğu bir mola gibidir. Koşuşturmalarla geçen yaz günlerinin ardından, uzun yürüyüşlere çıkmamanın, sıcak bir kahve eşliğinde kitap okumanın ya da sadece camdan dışarıyı seyretmenin keyfini çıkarabiliriz. Her dökülen yaprak, yaşamın bir döngüden ibaret olduğunu ve değişimin kaçınılmaz olduğunu hatırlatıyor...

Bu dönem, eskiyi bırakıp yeniyi kucaklamak için de harika bir fırsat. Tıpkı ağaçların kurumuş yapraklarından kurtulması gibi, biz de üzerimizdeki yüklerden sıyrılıp, taze başlangıçlara yer açabiliriz. Sonbaharın bu dingin ve dönüştürücü ruhu, bizi içsel bir huzura davet ediyor. Sonbaharı karşılarken, her anın tadını çıkarmalı, doğanın sunduğu bu büyümlü manzaraya tanıklık etmeliyiz. Çünkü bu mevsim, sadece bir geçiş dönemi değil, aynı zamanda hem doğada hem de ruhumuzda yeni bir başlangıcın habercisidir.

Kadir Veral

HAYAT VE DÜŞ

ŞİİR

Daldım yine hülyalara,
Seninle olacaktık buralarda.
Ağaçların koynunda, yemyeşil doğada,
Huzur dolu, masalsı bir rüyada.

Rengârenk çiçekler açmış etrafta,
Çimenler serilmiş kadife bir yatakta.
Kuşların sesi cıvıldıyor semada,
Hafif, tatlı bir rüzgâr esiyor yanağımda.

Ağaçların gölgesinde dalıyorum düşlere,
Güneş ışıkları dokunuyor gönlüme.
Aldım kalemi, titreyen elimle,
Yazdım seni hece hece.

Kalemi kışkandım ansızın,
Seni kâğıda sakladı diye.
Mısra mısra, cümle cümle,
Bir şiir oldun yeniden bana hediye.

Ve anladım o an,
Hayat dediğimiz şey, düşlerle sarmaş dolaş;
Sen varsın içimde,
Ben varım sende ve şiir, ikimizin gizli yuvası...

Emine Ülger bülköl

SAZIN VE SÖZÜN YOLCULUĞU

“Her ezgide bir hikâye, her hikâyede bir hayat saklı...”

Gün gelir şiir yazılır, şarkıya dönüşür. Bir ağıt yakılır, türkünün diliyle dilden dile yayılır. Hikâyeler öykülere karışır, söylenen söz kırk kere tekrarlandığında hayata dokunan bir gerçeğe dönüşür.

Biliyor muydunuz, nice türkümüzün ardında gözyaşı, nice şarkımızın ardında gizli bir sevinç vardır.

Dede Korkut’un destanlarından süzülüp gelen ezgiler, Karacaoğlan’ın dilden dile aktarılan dizeleri, Neşet Ertaş’ın sazında can bulan gurbet ve sevdâ, hep bu hakikatin izleridir. Onun Zahidem türküsünde geçen o içten, titrek sözler; aşkı, bekleyişi ve sabrı bir arada taşır. Zahide’ye seslenen her dize, köy yollarında rüzgârla savrulan yaprak gibi kalpleri titretir, gecenin sessizliğinde yankılanır. Her mısra, çay demlenirken pencereden süzülen güneş gibi hafif ve sıcak bir hüznü bırakır insana.

Geçmişten bugüne, türküler yalnızca söylenmedi; aynı zamanda yaşandı. “Mihriban” dendiğinde kaybedilen bir sevgiliyi hatırlarız,

“Çanakkale Türküsü” dendiğinde cephelerdeki yiğitlerin göğüslerindeki cesareti hissederiz. Neşet Ertaş’ın Zahidem’i dendiğinde ise, köy meydanlarında yankılanan sazın tınısı ve akşamın hafif serinliği eşliğinde, bekleyişin ve sabrın anlamını bir kez daha anlarız. Sezen Aksu’nun dediği gibi: “Kalpten kalbe bir yol vardır, görünmez.” (Söz: Sezen Aksu) İşte türküler o görünmez yolu kurar, insanı insana, yüzyılları birbirine bağlar.

Bir ninniyle çocuk uyur, bir türküyle hasret giderilir, bir şarkıyla umut yeşerir. Her biri, insan ruhunun kırılğanlığını ve direncini aynı anda taşır. Belki de bu yüzden dinlediğimiz her ezgi, aslında

bizim hikâyemizdir. Zahidem’in sessiz fısıltısı bugün hâlâ kulaklarımızda, geçmişin ve bugünümüzün arasında köprü kurar.

Ve bazen anlarız ki, kelimelerle kurulan köprüler, en sessiz anlarımızda bile yüreğimizi aydınlatır; bir türkü gibi hafif, bir şiir gibi derin...

Hayat, duyduğumuz her ezgide biraz daha bizim olur.

Birsen Eker

HASRET

ŞİİR

Bir yolcu vapuruydu giden
Yıl belki yetmiş belki seksen
Mevsim kış hava hazan
Üşümüş pamuktan elleri

Bir kadın umutsuz soluyan
Gözlerimi deniz, yoksa
Deniz mi ağlayan ?
Rüzgar fularına dolandı

Titredi üşüdü narin teni
Bağırdı adama umarsızca
Burada bekleyeceğim seni
Adam da bir şeyler söyledi ya

Yüzü karanlık kararsızca
Duyamadı kadın ya rüzgardan
Yada küçük kulaklarını okşayan
Kumral saçlarından.

Uzun parmaklı elleri titreyerek
Sallandı havada bir müddet
Neden sonra üşüyerek
Bir de taze özlemi iç çekerek

Göğsünde kavuşturdu kollarını
Tadı tuzu kalmamış bir halde
Koynundaki yalnızlığı kollayarak
Boynundan aldı çekti fularını

Adamdan son kalanı koklayarak
Çırpındı küçük bir balık misali
Çaresiz korkulu ağlayarak
Süzüldükçe dudağından

Gözyaşı kadına aldırmadan
Yaktı dilini hasret koyu vicdansız
Adam kayboldu elini kaldırmadan
Baktı ardından sureti koyu

Vakti yarından az gidişi ansız
Çekildi kanı çekildi eti suyu
Kadın küçüldü eridi yok oldu
Karanlık rengini serdi kayboldu

Adam dişlerini sıkarak
Ve gözünde yaşı tutamayarak
Boğuldu sanki ağlayarak
Deniz kabardı kadının üzerine

Deniz dağladı adamı tuz yerine
Hançer saplandı otuz yerine
Kollarını açtı gerine gerine
Gömseler yeri ydi adamı en derine

Mırıldandı dudakları bir nakarat
Sevmeyi kim bıraktı ki rahat
Ayrılık arada sinsi yılan
Kumral saçların kar dolsa

Kumlar yoluma yar olsa
Yine sana geleceğim mutlaka.

HASAN ASIM ÜÇER

EN ÇOK DA SUSARAK ANLATTIM SENİ

Bazı duygular vardır, kelimelere sığmaz. Ne kadar anlatmak istersen iste, cümleler yetmez. Çünkü bazı hisler, sadece yaşanır. Ve ben seni en çok da susarak anlattım.

Birinin adını anmadan özlemek zordur. Ama ben senin adını içimden bile geçirmeden özledim. Her sabah uyanırken, her gece uyumadan önce... Seninle konuşur gibi oldum. Ama hep sustum. Çünkü seninle konuşmak, seni yeniden kaybetmek gibiydi. Ve ben, seni bir daha kaybetmek istemedim.

İnsan bazen susarak bağırır. Gözleriyle anlatır, sessizliğiyle haykırır. Ben seni öyle anlattım. Bir bakışta, bir şiiirde, bir kitapta, bir durakta, bir şarkının ortasında... Hep seninle doluydum. Ama kimse fark etmedi. Çünkü insanlar, gülümsemene bakar. İçindeki fırtınayı hiç görmezler ki...

Sen gittin. Ama ben seni içimde tutmaya devam ettim. Her şeyde seni aradım. Yeni birini tanıdığımda, senin gibi güler mi diye düşündüm. Bir kitap okurken, seninle paylaşmak istedim. Ama hep sustum. Çünkü bazı eksiklikler anlatılmaz. Sadece yaşanır.

En çok da susarak anlattım seni. Çünkü senin hikâyen, kelimelerden daha fazlaydı. Senin yokluğun, bir cümleyle değil; bir ömürle anlatılırdı. Ve ben, o ömrü sessizce yaşadım.

Şimdi biri bana:

“Neden hâlâ onu düşünüyorsun?” derse, sadece gülümserim. Çünkü bazı insanlar unutulmaz. Bazı hikâyeler bitmez. Ve bazı suskunluklar, en derin sevgiye dönüşür.

Ben Yalçın Sevim. Türk Dili ve Edebiyatı Öğretmeni, Araştırmacı, Şair ve Yazarım. Şiir yarışmalarında ödül almış, birçok antoloji kitaplarında ve edebiyat projelerinde yer aldım. Ödüllerim ile son zamanlarda adından sıkça söz ettiren ve tanınan bir yazar oldum.

YALÇIN SEVİM

HEP MEŞGUL AMA HEP EKSİK: BİZ NEYİ KAÇIRIYORUZ?

Hayatımızın her anı dolu gibi. Sabah uyanır uyanmaz elimiz telefona gidiyor, gün içinde okul, iş, sosyal medya, randevular, sorumluluklar arasında koşturup duruyoruz. Ama garip bir şekilde, ne kadar dolu olursak olalım, içimizde bir eksiklik hissi hiç kaybolmuyor. Sürekli bir şeyleri kaçırmışız gibi geliyor.

Dışarı çıktığımızda acaba bir şey mi unuttum bir şey mi kaçırdım diye düşünüyoruz. İşte ben de bu yazıda tam olarak bu hissin peşine düşmek istiyorum: Neyi kaçıırıyoruz?

Bence en başta kendimizi kaçıırıyoruz. O kadar meşgulüz ki bir durup “Ben ne hissediyorum?” diye sormaya bile zaman bulamıyoruz. Mesela bazen günler geçiyor, ne yediğimi, kimle ne konuştuğumu hatırlamıyorum. Çünkü hep bir sonraki adıma odaklanıyorum. Bu sınavı geçmeliyim, bu işi yetiştirmeliyim, bu arkadaşımı ihmal etmemeliyim... Ama ya ben? Benim neye ihtiyacım var, ben aslında ne istiyorum? Bu sorular hep arada kaynıyor.

Sürekli bir şeyleri yetiştirme telaşı içindeyiz. Sanki durursak düşeceğiz. Bir yerlere varmamız gerekiyormuş gibi yaşıyoruz ama vardığımızda da sanki bir eksik kalıyor. Üniversiteye girmek istedik, girdik. Mezun olunca düzelecek dedik, mezun olduk. İş bulunca daha iyi hissederim dedik, belki işe de girdik ama o içimizdeki boşluk yine orada. Çünkü bu hedeflerin hiçbirisi gerçekten kendimize ait değil. Çoğu zaman toplumun, ailenin, çevrenin bizden beklediği şeylerin peşinden koşuyoruz. Ve bu koşuşturma içinde kendi sesimizi duyamıyoruz.

Bir de sürekli karşılaştırma hâlindeyiz. Sosyal medyada herkes çok mutlu, çok başarılı, çok üretken. Herkes bir şeyler başarıyor gibi. Bizse oturmuş telefon ekranından izliyoruz ve ister istemez “Ben neden böyle değilim?” diyoruz. O an içimizde bir eksiklik daha beliriyor. İngilizcede bu terime FOMO yani fear of missing out deniyor. Yani bir şeyleri kaçırma korkusu.. Gördüklerimiz ve kıyasladıklarımız yüzünden bir şeyleri kaçırmış gibi bir endişeye kapılıyoruz. Halbuki kimse her zaman mutlu değil. Ya da herkesin zaman çizelgesi aynı değil. Ama biz başkalarının paylaştıkları 10 saniyelik anları, kendi hayatımızın tüm karmaşasıyla kıyaslıyoruz. Ve bu kıyas bize kendimizi hep yetersiz hissettiriyor.

Peki ya ilişkiler? Belki de en çok burayı kaçıırıyoruz. Ailemize, dostlarımıza, sevgilimize gerçekten vakit ayırıyor muyuz? Sadece orada olmak değil, gerçekten “orada” olmak. Telefonsuz, acele etmeden, dinleyerek, anlayarak. Çoğu zaman bir araya geliyoruz ama herkes kafasında başka yerde. Paylaştığımız anlar azaldıkça bağlarımız da zayıflıyor. Ve sonra yalnızlık duygusu geliyor, içten içe. Doğayı da kaçıırıyoruz. Güneşin batışını izlemeyi, yağmurun sesini dinlemeyi, denizin kenarında oturup sadece dalgaları seyretmeyi... Tüm bunlar bize iyi gelen şeylerdi aslında ama artık onlara da zaman yok. Çünkü ya bir yerde olmamız gerek ya da yapılacaklar listemiz dolu. Halbuki belki de o listedekiler kadar önemli olan şey, bir ağacın altında oturup hiçbir şey yapmadan durabilmektir.

Kısacası biz bu hızın içinde kendimizi, sevdiklerimizi, doğayı, duygularımızı, hatta anlarımızı kaçıırıyoruz. Hep bir sonraki adımı düşünmekten, bulunduğumuz anın değerini anlayamıyoruz. Hep meşgulüz ama bu meşguliyet bizi doydurmuyor. Aksine daha da boş hissettiriyor. Çünkü içini gerçekten doldurmadığımız bir hayat, ne kadar yoğun olursa olsun, eksik kalıyor.

Bazen düşünüyorum da, belki de mesele bu kadar karmaşık değil. Belki de hepimizin biraz durmaya, nefes almaya ihtiyacı var. Hani çocukken zaman geçmek bilmezdi ya... Bir yaz günü sabahdan akşama kadar sokakta oynar, eve döndüğümüzde hâlâ oyun bitmemiş gibi hissederdik. Şimdi günler geçiyor da biz ne yaptık, ne yaşadık, anlayamıyoruz. Çünkü artık hiçbir anın tadını çıkaramıyoruz. Hep bir sonrakini planlıyoruz.

Mesela ben bazen telefonu sessize alıp yürüyüşe çıkıyorum. Ne müzik ne podcast, sadece sessizlik. İlk başta huzursuz oluyorum, sanki bir şey kaçırmışım gibi. Ama sonra o sessizlikte bir rahatlama geliyor. Kafamda dönüp duran şeyler yavaşlıyor, iç sesim kendini belli etmeye başlıyor. O an fark ediyorum ki, aslında hayat orada. Şu an. Bir kuşun ötüşünde, bir kedinin sokakta gerinmesinde, yüzüme vuran rüzgârda... Ama biz hep başka yerlerdeyiz. Belki de kaçırdığımız şey tam olarak bu.

Bir de şu var: Her şey mükemmel olmak zorunda değil. Hep bir şeyleri düzeltmeye, geliştirmeye, yetmeye çalışıyoruz. Ama bazen sadece “olmak” yeterli. Yani eksik hissetmek, kararsız olmak, bazen hiçbir şey yapmak istememek çok insani şeyler. Ama nedense bunları kabullenmekte zorlanıyoruz. Her şey yolundaymış gibi davranmak bizi yoruyor. Halbuki bazen “bugün canım hiçbir şey yapmak istemiyor” demek bile bir rahatlama sebebi. En azından kendine dürüst oluyorsun.

Arkadaşlarla da konuşunca fark ediyorum ki, bu his yalnızca bende değil. Herkesin içinde bir yerlere yetişememe, yetememe, kaçırma korkusu var. Ama aynı zamanda kimse gerçekten neyi kaçırdığını bilmiyor. İşte bence bu yüzden daha çok konuşmamız gerekiyor. Gerçekten ne hissediyoruz? Ne istiyoruz? Birbirimize sadece başarılarımızı değil, korkularımızı, eksiklerimizi de anlatabilmeliyiz. Çünkü o zaman anlıyoruz ki, aslında yalnız değiliz.

Sonuç olarak, belki hayatın hızına yetişmek zorunda değiliz. Belki bazı şeyler eksik kalabilir. Her şey tamam olsa da bazen içimizde bir boşluk olabilir. Bu da normal. Önemli olan, o boşluğu neyle doldurmaya çalıştığımız. Sosyal medya, başarı, meşguliyet... Bunlar geçici çözümler. Belki biraz da kendimize, sevdiklerimize, doğaya ve gerçekten neye ihtiyacımız varsa ona dönmeliyiz. Ve en önemlisi de, kendimize nazık olmalıyız. Çünkü hayat zaten yeterince zor. En azından kendimize yük olmak yerine, biraz anlayış göstermeyi öğrenmeliyiz. Belki biraz yavaşlamak lazım. Belki her şeyden önce kendimize dönmek, ne hissettiğimizi, neye ihtiyacımız olduğunu sormak lazım. Belki de eksik olan şey, hep dışarda aradığımız ama aslında içimizde olan o sessiz ama gerçek ses. Onu duymaya cesaret edersek, belki o zaman meşgul değil, gerçekten “dolu” hissedebiliriz.

Azize küçük deveci

VAR

ŞİİR

Ayrılık diye bir şey var;
Ama biz yokmuş gibi yaşayalım.

Ölüm diye bir şey var;
Ama biz yokmuş gibi yaşayalım.

Bu zalim, vicdansız dünyada;
Aşk, sevgi diye bir şey yok.
Ama biz varmış gibi yaşıyoruz.

İrem Güneşkan

MÜREKKEP

Damla damla katran...

Söylesene yüreğinden mi akıyor bu mürekkep? Onu da bu mürekkeple kandırmadın mı? Evet, öyle sanıyorum ki bu dünyada benden daha acımasız kimse yok. Nasıl da bekliyordu elinde ona gönderdiğim son zarfla. Ben ise birini yarı yolda bırakıp; terk etmenin verdiği hazla gülüyordum. Onun bu çaresizliği, gereksiz çırpınışları beni her seferinde heyecanlandırıyordu. En son şehri terk etmem peki. Gitmeden bir gün önce kapıma gelmişti. Yüzü mosmordu. Esmerdi. Ağlayınca, sinirlenince ya da utanınca mor kesilirdi. Elinde, kendimi ondan soyutlamanın, birine bağlı yaşamayı bırakmanın ve o kişinin sorumluluklarını yüklemekten kurtulmanın yarattığı coşkuyla yazdığım mektup vardı. Sorumluluk derken sevmekten bahsediyorum baylar! Sevmek de bazen ağır geliyor insana ya da benim gibi sevginin kutsallığını, kıymetini bilmeyenlere ağır geliyor. Her neyse...

Damla damla karanlık...

İçimdeki kararmışlığın, karanlığın mürekkebiyle yazdım son mektubu. Çocukluk aşkımdı. Beraber büyüdük. Babası Nazım amca öldüğünde o kapıma geldiği günkü yıkılmışlık vardı üzerinde. Günlerce kendine gelememişti. Daha on bir yaşındaydık. O yaştaki bir çocuğun ölümü anlamasına hala hayret ediyorum. Babasının ani ölümü bir tarafını buruk bırakmıştı. Sağlam tarafını da ben yıkmıştım galiba. Pişmanlık değil de hüznün var içimde. Tüm vücudumu kaplayan bir hüznün, içimdeki kararmışlığı temizleyen bir hüznün; şu kullandığım mürekkebe bulaşsa belki onu da ikna edip işleyecek, beyaza döndürecek bir hüznün. Uyuyamıyorum.

Ayşe Öner

Hani Őu dikiş iğneleri batar ya parmağınıza bunu yaşamayan yoktur. Sanki her tarafıma bu dikiş iğnelerinden batırıyorlar. Ağlayamıyorum, gözyaşlarım akıyor, benim gibi bir insanın gözünden düşmeye bile tenezzül etmiyor; gözlerimi yakmaya devam ediyorlar. Sesiz haykırıŐlarım vücudumu inletiyor. Acı insanı daha çok yakınlaŐtırıyor Tanrıya. İbadetle hafifletmeye çalışıyorum hüznümü. Görüyorsunuz ya! Benim gibi acımasız bir insan da sığınabiliyor Tanrıya. O bağıŐlayıcıdır. Sadece o iyi geliyor bana. Üzgünüm çok üzgünüm...
Damla damla koyuluk...
Mahallemizin hemen girişinde; Fevki Ustanın küçük bir dükkânı vardı. Oradan alırdım mürekkebimi. Fevki Usta kendi kullandığı mürekkebi verirdi bana, sadece bana. Belki de bana özel olmasından ötürü övölmeye layık olduğunu düşünür ve hep koyuluğuyula övünürdüm. Oysa benim kalbimin mürekkebi daha koyuymuş. Bana özel bir koyuluk...
Bir gün beraber Nazım amcayı ziyaret etmeye gittik. Çiçeği bırakıp ayağaa kalktığı sırada; eteği ayakkabısının topuğuna takılmış, düşecekken tuttum onu. O sırada çantasındaki tüm kalemler, Nazım amcanın mezarına dököldü. Dağılan, hepsi farklı renkteki kurŐun kalemleri Őaşkınlıkla topladım. Ona: – Neden bu kurŐun kalemleri hepsini yanında taşıyorsun? Diye sordum.

Ayşe Öner

Gülseren:

-Eskiden kalemler çok kutsal görülürmüş. Bir yerde okumuştum bazı insanlar tanıdıklarına; öldüğünde yıkanılacak sularının kalem yoncalarıyla kaynatılmasını vasiyet ediyorlarmış. Zamanında Efham Baba adında bir hattat varmış. Efham Babanın hat sanatındaki ünü kısa sürede birçok şehre yayılmış. Efham Babanın çizdiği hatlar görmeyen gözlere şifa olurmuş. Dört bir yandan şifa bulmak isteyen insanlar ona gelirmiş. Çoğu hak yolunda olan insanın hatları gördükten sonra gönül gözleri açılmış. Âlem ile ilgi çeşitli sırlara vakıf olurlarmış. Ayrıca devrin padişahının yakın dostuymuş. Sanatında kullandığı kalemleri yanından hiç ayırmazmış. Mürekkepten çok tahta kalem kullanırmış. Bir gün elindeki kalemlerle padişahla yürümeye çıkmış.

Padişah:

-Söyle bakalım Efham bu kalemleri yanında taşımanın hikmeti nedir?

Efham Baba:

-Bu sanatkârın padişahdan da daha yakın dostları var. İcra ettiği sanatı ve kalemleri...

Padişah:

-Benle bu tahtaları mı kıyaslıyorsun?

Efham Baba:

-Ben kalemlerimi sizinle kıyaslayarak verdiğim değeri gösteriyorum. Siz ise dostlarıma tahta diyerek küçümsüyorsunuz.

Diyerek, elindeki kalemlerin hepsini padişaha fırlatmış. Kalemler taze güllere dönüşerek padişahın üzerine dökülmüş. İşte o zaman padişah Efham Babaya dönüp:

-Beni mazur gör. Sen hattatsın senin elinden güzellikten başka ne çıkar? Güllerin hiç solmasın, demiş

Ayşe Öner

Bu hikâyeyi babam anlatmıştı. Ben daha kundaktayken tutuşturmuş elime kalemi. Kızım elindeki gül hiç solmasın demiş.

Babasıyla ilgili bu anıyı anlattığından beri ne zaman tahta kalem görsem aklıma Gülseren geliyor. Velhasıl o gün kapıyı yüzüne çarptığımda gülün kendisini soldurmuştum. Titriyordu. Hıçkıra hıçkıra ağlıyordu. Odama geçip keyifle kahvemi yudumladım. O gün kahvenin tadı bile başkaydı. Nasıl huzurluydum bir bilerseniz. Pencereden yağın yağmurda ıslanmış kıyafetleriyle ağlayarak uzaklaştığını gördüm. Minicik bedeni bile ona ağır geliyordu. Sendeleyerek yürüyordu. Kahvemi yudumlamaya devam ediyor, küçümseyen gözlerle gidişini izliyordum. Sevdığım insan nasıl birden tiksindiğim bir insana dönüşmüştü bilmiyorum. Birdenbire, ani olan bir şeydi. Koyuca sevmiştim onu şimdi koyuca sevmiyordum. Çok sıkılmışım. Sadece kendimle kalmak istiyordum. Sadece ben ve ben...

Damla damla sonsuzluk...

Şehre geri döndüğümde yaptığım ilk iş kapısına gitmek oldu. Kapı kilitliydi. Birkaç komşuya sordum. Gülseren'in kanser olduğunu; tedavi için şehir dışına çıktıklarını öğrendim. Olduğum yerde yığılıp kalmışım. Gözlerimi açtığımda hastanedeydim. Kolumdaki serumları fırlatıp çıkmıştım hastaneden. Aylarca koşuşturarak her yerde onu arıyordum. Sormadığım şehir kalmamıştı. Tüm akrabalarım haber verip yaşadıkları şehirdeki hastanelere bakmalarını istemiştim.

Ayşe Öner

Yok dediklerinde inanmıyor kendim gidip
bakıyordum ancak haklılardı hiçbir iz yoktu. Ben ona
kapılarımı kapatmıştım. O ise kapılarını kilitlemişti.
Göğsümdeki dinmeyen yangın, katlanarak üzerime
çökmeye devam eden hüznü beni de bu hastane
köşelerine itti. Bu acı beni öldürüyor. Ölüyorum...
Mürekkebim de ölüyor...

Hemşire kanserden ölen bu delikanlının göğsünün
üzerinde sıkıca tutuğu notu, ağlayarak okuyup
bitirmişti. Delikanlıya bakıp şöyle dedi:

-Her hastalığın tedavisi var. Kanser de. Seni
öldüren kanser değil, adını koyamadığın pişmanlığın
ve çaresizliğin. Çaresizliği bilirim. Belki çok uzakta
belki de yanı başındadır ilacı. Ancak eli kolu
bağlanan bir insan ilaca nasıl ulaşsın. Hiç kimse kötü
değil, hiç kimse kalpsiz değil ve sen de acımasız
değilsin aldığın kararı yanlış şekilde uygulamışsın ve
bu karar senin hayatının kararı, karanlığı olmuş...

Ayşe Öner

BEN DÜNYAYA GELELİ

ŞİİR

Hatırlamam güldüğümü aşıktır biraz yüzüm
Beni haklı çıkardı tecrübem hissim
Dert ortağım bir kalem bir defter bir silgim
Sevemedim doğdum doğal dünyayı

Sarmadı beni dünyanın insanı havası suyu
Yaşımı sorsanız oda iki basamaklı sayı
Alemın gözü kamaştı bende her şey aynı
Sevemedim doğdum doğal dünyayı

Bilmiyorum insanlar mı hevesli ben mi görmem
Dünya bir sahne başka bir şey bilmem
Koşmam mal mülk peşinde dilenmem
Sevemedim doğdum doğal dünyayı

Çocukluktan bu yana duyduğum sözler yakar beni
Süzülen gözyaşlarım dinmez tökezler yıkar beni
Sanmayın şimdi böyle güldürmedi eskiden beri
Sevemedim doğdum doğal yalan dünyayı

Züleyha Öz

DEVA OLDUN BANA

ŞİİR

Çocukluktan aşına şu Yüreğim sana
Küsmüş hayata yüreğim dile geldi baksana
Böyle gider zannederken çözüldü aniden
Umut oldu yaşantıma şiir deva oldun bana

Benim için hayal düş gibi rüyada mıyım ne
Olmaz diye kalktım ayağa her seferinde
Kendi kabuğumu kırdım çıktım o sene
Umut oldun yaşantıma şiir deva oldun bana

Çocukluğumda konuştum sessizce içimden
Yazmaya korktum yaş damlardı gözümden
Kalbimin çırpınışları can çıkacak bedenimden
Yüreğime yazdım duyulur diye şiir deva oldu bana

Uykum bölünür geceleri elimde bir kalem
Kader'le iyi olmadı bu yaşıma kadar aram
İsyanda etmedim bir gün olmasa da çarem
Bir umuda tutundum şiir deva oldun bana

Deftere yazılan yazılarım sarardı artık soldu
Şiirler yüreğimin sesi oldu kalbim duruldu
Harf harf satır satır şiir baş köşeye oturdu
Bir umuda tutundum şiir deva oldun bana

Züleyha Öz

SONBAHARI BEKLER GİBİ

ŞİİR

Sonbaharı bekler gibi hüznü,
Baharın gelişine bir hayli umutsuz.
Bir dirilişe şahit,
Bir soluşa meyilli,
Yaşamaya yeminli sanki.

Yüzlerce çınar arasında bekler,
Boynu insan misali bükük.
Dalları göğe uzanır,
Yaprakları toprağa dönük .

Günün ışığı süzülür gövdesine,
Kimi zaman yeşile boyar toprağı,
Kimi zaman turuncunun tonunu taşır .

Yapraklar perde misali sallanır,
Her düşüşte toprağa yaklaşır.
Boynunun büküklüğünde hüznü,
Ama dalların göğe uzanışında umut saklıdır.

Fadime Sarıkanlı

BİR BAHAR GÜNÜ

GÜNDÜZ DÜŞÜ

Ekrem; üniversitenin ilk yılında Amfi l’de tesadüfen yan yana oturduğu ve ders sırasında kıkırdadıkları için ilk hoca azarlarını birlikte yedikleri Nihan’a, taa o günlerde kaptırmıştı gönlünü. Ve fakat bunu hiçbir zaman söyleyemedi.

Uzun günler, aylar geçti. 3. sınıf oldular. İkisi de bir süredir üniversitenin Tiyatro Topluluğu’ndaydı. Daha doğrusu Nihan katılınca ister istemez Ekrem de kendini bir anda topluluğun içinde buldu. Yeter ki Nihan’ın yanında olayım, etrafında kuş uçuşmasın saikiyle içine daldığı tiyatro âlemi sonradan çok cezbetti Ekrem’i. Bugüne kadar hiçbir şeyde tatmadığı bir haz tadıyor, oynadıkça coşuyor, coştukça daha iyi oynuyordu. Topluluktaki herkes Nihan’ı da Ekrem’i de çok sevdi ve özellikle Ekrem’in gelecek vadettiğini düşünüyorlardı.

Hem hoca asistanı hem de Nihan’ın yakın arkadaşı olan Demet o senenin bahar döneminde bir gezi düzenledi. Topluluk olarak hep birlikte Efes’e gideceklerdi. Ne de olsa Muğla’dan Efes’e gitmek iki saat civarı bir yoldu. Günübirlik gezi planlayabilirlerdi. Nihan çok sevindi bu gezi fikrine, Efes’i daha önce görmemişti. Çok heyecanlandı. Koşa koşa gitti adını yazdırdı Demet’e. Tabii hemen arkasından Ekrem de yazdırdı. Kalbinin küçük, narin odalarında neler oluyor bilmiyordu ama Nihan’ın da kendisiyle birlikte vakit geçirmekten keyif aldığından emindi. Bu keyif samimi ve güvenilir bir dostun verdiği keyif mi yoksa karnında kelebekler uçurtan bambaşka bir keyif mi bilmiyordu. Soramıyordu da.

LALE SANEEM ŞEKERCİOĞLU

Gezi günü geldi. Erkenden kalkıp yola çıkıldı. Şarkılar, türküler, saçma sapan ama herkesin çok güldüğü espriler ile çınlayan otobüs şirin bir yol üstü lokantasında kahvaltı molası verdi. Göbekler yeterince şişince otobüs kaldığı yerden yolculuğuna devam etti. Efes’e vardıklarında henüz öğlen olmamıştı. Bahar havası mis gibiydi. Artemis Tapınağı’nı ve Celsus Kütüphanesi’ni sindire sindire ve büyülenerek gezdiler. Demet’in anlaştığı yerel rehber de işini iyi yapıyordu doğrusu. Tüm grup gözleri ışıldayarak dinliyordu rehberi. Sırada Antik Tiyatro vardı. Sonrasında Agora Meydanı, Domitian Tapınağı, Kureter Caddesi ve Herakles Kapısı ile Efes turunu bitireceklerdi. Öğleden sonrayı da Şirince’ye ayırmak istiyorlardı.

Antik Tiyatro’yu gezerken beklenmedik bir şey oldu. Bir zamanlar kanlı gladyatör dövüşlerinin yapıldığı bu tuhaf yer şimdi insana nasıl bu kadar güzel duygular hissettiriyordu? Herkes kendi hayal dünyasına kapılmış, kendi masalını yazıyordu dolaşırken tiyatroyu.

Ve birden Ekrem, Lysander olup Nihan’a döndü:

*“Sevenler anlaşıırken, sevgidir yardıma gelen.
Demek istiyorum ki, yüreğim öylesine bağlandı ki yüreğine,
İkisinden bir yürek oldu desek yeridir şimdi.
İki gönül bir yeminle birleşti aramızda.
Öyleyse yanında bir yatacak yeri çok görme bana.
Hem yanında yatsam da, kötülük yatmıyor olacak yüreğimde.”*

Tüm grup dondu kaldı. İlk Demet alkışlamaya başladı. Ekrem’in en iyi performanslarından biriydi şüphesiz. “Bir Yaz Gecesi Rüyası” değil ama “Bir Bahar Günü Gündüz Düşü” gibi bir an yaşandı. Ekrem, gözlerini Nihan’dan ayırmıyordu. Ve Nihan ağlıyordu.

LALE SANEM ŞEKERCİOĞLU

1982 / İzmir doğumlu olan Lale Sanem Şekercioğlu, 2011 yılından beri Yeminli Noter Tercümanlığı yapmaktadır. “Öykünün İçinde Bekler Seni”, “Defter”, “Metroda Gidiyoruz”, “Kilit Taşı”, “Kayıp”, “Zor Gurbet”, “Duygu Kadın”, “Bu Şehri Terk Etmek İçin En Uygun Saat”, “Deney” adlı öyküleri ve “I Lit a Candle and Made a Wish” adlı deneme/anı yazısı basılı ve dijital olarak farklı mecralarda yayınlanmıştır. İlk masal kitabı “Nesi Var?”, 2023 yılının Ocak ayında okuyucularına kavuşmuştur. İkinci masal kitabı “Bear of the Woods” ise 2024 yılının Ocak ayında İngilizce dilinde hem e-kitap hem basılı kitap olarak yayınlanmıştır. En sevdiği uğraşlarından biri yazmak olan ve “Cinayet Silahı” adlı öyküsüyle 3.’lük ödülü kazanan yazarın bir kızı vardır.

BEYAZ EKRAN

Bulutlar şehrin üzerinde iradeyi ele geçirmiş, gazabını yayar vaziyette dolaşıyordu. Gökyüzünde ara ara yanıp sönen parlak ışıklar sanki seçilmiş binaları gösteriyordu. Aydınlanmış binalar sindirilmiş sessizlik içindeydi. Gökyüzü loş ve ürkütücü haliyle şehri tir tir titretiyordu, Camların zangırdamasına uyanan kadın, deprem oluyor korkusuyla koltuğun kenarına bir hamleyle atladı, beklemeye başladı. Pencere pervazından sızan rüzgâr, kadının saçlarından ensesine doğru süzüldü. Ardından gök gürledi. Uğultu içini bunalttı. Kadın korkuyla kulaklarını kapattı. Şiddetli sel, şehirde bir yerlerde bodrum katlarının eşyalarını sürüklüyordu.

Ojesiz ince parmaklarıyla gözlerini ovuşturup rüyada olup olmadığını anlamak istedi. Sesler bir türlü sona ermiyordu. Kulaklarını yeniden kapattı. Deprem olmamıştı ancak gökyüzü berrak rengini kaybetmiş, boz bulanık halde yeryüzüne bütün hiddetini göstermişti.

Televizyonun yuvarlak kırmızı ışığı da yanmıyordu. O yüzden lambayı açmaya gayret etmedi. Yorganı omzuna sardı, kabarık görünüşüyle hacıyatmaz oyunağına benzemişti. Kısa boyu, zayıf bedenini yorgan tostoparlak yapmıştı. Kıvrık saçlarını lastikle başının tepesine topladı, iyice sağlamlaştırdı. Ayak ucunda, bir eli yorganda, duvara tutuna tutuna balkona yürüdü. Şehir, zifiri gecenin köleliğine teslim olmuştu. Caddeleri, binaları esrarengiz loşluk kaplamıştı. Babasının kükreyerek ona kızdığı zamanlarda, içinde sığındığı mağaranın ıssızlığına yakalanmışçasına etraftan gözlerini kaçırdı. Sarıldığı yorganın serinliğinde bakışları kayboldu. Bir şimşek pırıltısı balkonu aydınlattı: Mağarandan çık! Zihninde çocukluğu, ergenliği, yetişkinliği kendine bir yer bulmaya çalışırken kadın onları korumak yerine bütün kapıları, pencereleri ardına kadar açtı. Şimşekten, rüzgârdan, karanlıktan korkmadı.

En azından bu gece geçmişin solgun karelerinin sele kapılmış olmasını diledi.

Ümeran Tunoğlu

Ürkütücü loşluğun onda bıraktığı suçlayıcı hislerinden kurtulmayı diledi. Bu arada kadın yorganına sarıldıkça bedeni daha da küçülüyordu. Mağaradan çıkmasına çıkmıştı ancak ilkokulda, terminalde yaşadığı o geceyi; kardeşinin neden elini bıraktığı gerçeğini aklından atamıyor, sele kapılamıyordu. İstedığı kapıyı, pencereyi açsın; gözyaşları ona kendi yağmurunu yaşıtıyordu. Molada yaşanan geceyi, utancını Feyza yıllarca teninde suçlayıcı kara bir ben gibi taşıdı. Koltuğunu yana çekti, köşede duran televizyonun kırmızı ışığı hâlâ yanmıyordu.

Avuçları terlemiş, elleri üşümüştü. Yorgana sarıldı. Aynı anda Attila İlhan'dan dudaklarına sızan dizeleri mırıldandı.

“Ellerim çıplak / Bana bir şimşek çak / Kötü bir tuzaktayım
/Bilmem ne yapsak.”

Diğer taraftan gözü şehrin hayalet silüetinde geziniyordu.

Zihninde çakan geçmişten gelen hatıraların izdüşümü karşısındaydı. Kardeşinin yukarıda bir yerde resim yapmaya devam ettiğini düşündü.

Feyza o “malum” günden sonra zamanın dev adımları altında köşe kapmaca oynamıştı. Biraz daha balkon demirlerine yaklaştı. İnsan canının yandığı yerden vurulur. Kardeşini kaybettikten sonra ölüm haberlerine karşı duyarlılığı artmıştı. Mahallesinde, gazetelerde, telefonda... İşsizler... Avukatlar... Kadınlar... Çocuklar... Şiddet, kaza, yangınlar... Ömürlere biçilen kısa vadeler... Feyza yitip giden gencecik canlarla yıllarca aynı yerinden vuruldu. Sezen'in elini bırakmasa, o araba belki de ona çarpmayacaktı. Balkonda tenini ısırın soğuk havaya aldırmadan kollarını açtı. Gece koyu bir örtü gibi üzerlerine serilmişti. Elini uzatsa tutacak gibiydi. Yeraltı gökyüzünün tüm ışıklarını yutmuştu. O an salınan bir yaprak misali süzülerek dipsiz kuyuda kaybolmak istedi. Bu gece, geçmişin ve sırların fısıltılarından kurtulup özgürleşmenin zamanıydı.

Balkon camları birbirine vurmaya başlamıştı. Uğultu yine yanı başındaydı. Binaların çatılarını yerinden ediyor, bulduğu açıklığı devirip geçiyordu. Feyza, çıt çıt ses çıkaran camları kapatamadan rüzgâr, kapı üstünde asılı duran resmi düşürdü. Çerçeve içinde cam tuzla buz olmuştu. Resmi iyi görebilmek için gözlerini kocaman açtı; ayaklarının acımasına, camların batmasına aldırmadan kırık parçaları tabanıyla kenara ittirdi. Sürekli karşısında görmek istemediğinden yükseğe astığı resmi unutmuştu.

Çerçevede Sezen'in ablasına yaptığı son resim vardı. ‘Ablamın günü’ ismini vermişti. Televizyon seyrederek vakit geçirdiğinden iki koltuk yapmış; birine ablasını oturtmuş, diğerine televizyonu koymuştu.

Uğur Tunoğlu

Cihazın yanından bir el çıkarmış, ablasıyla el ele tutuşturmuştu. Beyaz ekranında “Jetgiller” yazısı vardı. Sezen ablasını uzay mekiği içinde, oturur vaziyette resmetmişti. Feyza, ince parmaklarını resim üstünde gezdirdi. Okulda arkadaşlarının onunla “Feza, Feza “diye dalga geçmelerine üzüldüğü günü, Sezen’le paylaştığı anı hatırladı. Şu anda o mekikle buradan havalanmak ne güzel olurdu. Başını köşeye çevirdi, televizyonda hâlâ ışık yanmıyordu.

Feyza yoldan geçen arabanın farlarını takip etti. Gecenin dördünde uyumamış insanlar, evine ekmek götürmek için çalışanlar, halen ayakta olanlar; oysa dünyada şu an sadece kendisini uyanık zannederken. Ne gelecekle ilgili kaygısı vardı ne de hedefleri. Kimseye muhtaç olmadan yaşamıştı bugüne kadar. İsteklerini mi bastırmıştı? Hazlarına mı küsmüştü? Bilmiyordu. Sevmeyi zamanın kollarından çekip almış, bir çukurun dibine kardeşiyle göndermişti. Tutsak koridorlar oluşturmuştu kendine. Hepsi bir beyaz ekranda birleşiyordu. Sadece orada tutsaklıkları, korkuları, kaygıları umurunda olmuyordu. Ekran en yakın arkadaşı olmuştu. Ne zaman düğmesine bassa onu içine alıyor, sorgusuz sualsiz oyalıyordu. Sezen, çok haklıydı. Onunla zaman geçirmesi gerekirken Feyza daha çok televizyon karşısında yemek yemiş; ders çalışmış, oynamış hatta uyumuştur. Onu adeta uyuşturmuştu. O kadar ki şu anda olan yaşantısının da dünden farkı yoktu.

Bir süredir havanın titreten soğukluğunu, rüzgârın sesini bir mekik içinde yol alırcasına hissetmemişti. Şimşekler uzaklaşmış, bulutlar yükselmeye başlamıştı. Feyza yorganını omzuna tekrar aldı. Çerçeve elindeydi. El yordamı ile telefonunu buldu. Fener ışığını açtı. Resme tuttu. Yıllar geçmesine rağmen renkleri solmamıştı. Sezen’in resme ilgisi olduğunu anlayınca Feyza vermişti ona resim defterini ve boyalarını.

Kâğıt yüzeyi parmaklarıyla okşuyordu. İkisinin de koltuğu kırmızı renkli kumaşla kaplıydı. Feyza’nın elbisesi annesinin ikisine de diktiği çizgili siyah beyaz kumaştandı. Saçı kısa ve tabii ki önüne düşmesin diye papatyalı tokayla yana yatırılmıştı. Televizyonu gri çizmişti. Ekranın çizgileri siyahtı. İçini boyamamıştı. Mekik gökyüzünde bulutlar içindeydi. Mekiğin ucunda harfler vardı. Şimdiye kadar dikkatini çekmemişti. Sezen, resminin altına ismini yazardı ama buraya da bir şey yazmış gibiydi. Yakınına yaklaştırdı. Telefonun fenerini dik tuttu. Küçük harflerle “Seni seviyorum” yazıyordu. O anda Feyza’nın zihni zamanı harladı. Geçmiş, gelecek, şimdi birleşti. Resmi göğsüne bastırdı.

Umeran Tunçoğlu

Yorganı sırtından attı, ayağa kalktı; o füzeyle artık gökyüzüne çıkmak istiyordu. Ayakları altında kırık cam parçaları, uzaklaşan şimşekler, sessizliğe bürünen bulutlar içinde Feyza, kucağındaki resmi kalbini delercesine bastırmaya devam etti. Sessizliği öylesine derindi ki nefesinin yankı verdiğini zannetti. Keşkeler birbiri ardında sıralandı, balkondan aşağı yol oldu. Bu yolda ona keşke daha çok sarılsaydım, keşke o resim dosyasını almak için bırakmasaydım elini, keşke daha az televizyon seyretseydim, keşke saçını daha çok tarasaydım...

Feyza, keşkeler yolunu izledi, bulutlar yükselmeye devam ediyordu ve televizyonun kırmızı ışığı hâlâ yanmıyordu.

Ünvan Tunoğlu

1964 yılı Aralık ayında Ankara’da doğdu . Lisans eğitimini 1987 yılında Ankara’da tamamladı. Halen eczane eczacısı olarak mesleğine devam etmekte ve son beş yıldır da gönül verdiği hikaye yazma eylemine çaba sarf etmektedir.

SESSİZ ÇÜRÜME

Adil görevine Bursa’da devam ediyordu. Amiri,
“düzgün personel” dediği birkaç kişiyi kayırıyor, onları daha rahat,
daha risksiz, daha az sorumluluk
taşıyan görevlere yönlendiriyordu. Aynı kişiler, görev
listelerinde de nedense hep arka sıralarda yer alıyor,
hafta sonları boş bırakılıyordu. Adil ise ya her kritik
görevdeydi ya da uyarıların muhatabıydı.

Bir gün bir vakaya intikal ettiklerinde, vatandaşlardan biri lüks
arabasından inip takım elbisesiyle yaklaşmıştı. Amir, onu tanır gibi
davranmış, daha o konuşmadan, “Sizi uğraştırmayacağız efendim,”
diyerek geri

çekilmişti. Oysa olayda mağdur olan gariban bir işçiy-
30

di. Ne sesi duyulmuştu ne de kendisine tam değer verilmişti.

Adil, bu tür olaylara tanık oldukça içine kapanıyor,
her seferinde sabretmesi gerektiğini kendine hatırlatıyordu.
Azra’nın, “Kızımız için, biraz daha dayan,” sözleri kulağında
çınlıyordu. Kızının minik elleri boynuna
sarıldığında içindeki karanlık dağılır gibi oluyordu, ama
sadece geçici. Adaletin terazisi başkasının elindeydi
artık. Terazi yamulmuştu, gözleri bağlı olan adaletin
gözü aralanmış, kimin kim olduğunu tartıyordu önce.
Oysa Adil sadece doğru olanı yapmanın peşindeydi.

Murat Ağlayan

CENGİZLER ÖLÜR MÜ HİÇ

-Arabaşı yaptım sana, sever misin?

-Oooo... Arabaşı mı? Yerim yerim...

-Hadi elini yıka da gel.

-Kapı Neriman Teyze Kapı.

-Kapı açık yavrum.

-Kapı Neriman teyze, kapı... Kapandı. Öldü dedi. Celle celle, ya celle.

- Ya Fettâh celle celâlühü diyeceksin yavrum. Kim dedi? Kim öldü? Tövbe tövbe...

-Töbe töbe...

-Ah seni bu hale getirip de sokağa atanlara ne diyeyim?

İnsan böylesi bir çocuğu nasıl bir başına bırakır: Yine kalbi daraldı. Kafasının içinde cevap arayan bir ton soru doluştu. Onun bir başınalığa çare olmak, karnını doyurmak kadar kolay olsaydı keşke. İlerlemiş yaşına kızdı. Elinde olsa çocuğun sızısını, dilindeki kekremsi her bir kelimeyi söküp alacaktı ama belinin bükülüp kamburunun çıktığı yaşıydı.

Günlerinin hemen hepsi aynıydı. Sabah erkenden kalkar, yemeklerini hazır ettikten sonra evinin verandasına çıkıp çocuğun yolunu gözlerdi. Yavrucak sokağın başında gözüktü mü önceden hazır ettiği tepsiyi kaptığı gibi dışarı fırlardı. Ondan başka acıyıp da yemek veren, yazıktır günahdır diyen olmazdı. Aslında içten içe de biliyordu bu heves de bir gün bir yerde bitecek kendi dünyasına dönecekti. Hep böyle olmamış mıydı? Olmayan çocuğunun yerine başkalarınınkini koymuş sonra da ya sıkılmış ya tükenmiş ya da ümidini yitirmiş olarak hep vazgeçmişti.

-Ne yer ne içer, nerede yatar bu gariban Osman Bey? Düşünüp duruyorum, işin içinden çıkamıyorum.

-Başka şeyler düşün Neriman Hanım. Her gün her gün aş evine çevirdin iyice burayı.

Ebru SAY

-Ne olmuş iki kap yemek verdiysem. Sevaptır hem.
-Sevabına, günahına bir dediğim yok. Lakin biliyorum öncekiler
gibi olacak bu da. İyisi mi çok yüz verme şu çocuğa.

Merhameti mi kayboluyor kocadıkça? Denecek laf mı bu?

Kızsa da öfkelenirse de Osman Bey'in yüzüne gölge inince
dayanamıyordu. Hele ki çocuk lafı geçince. Osman Bey'in burun
kanatlarına düşmüş gözlüğünün üstünden ihtiyarlamış bedenine
yönelttiği bakışlarına inat hızlı adımlarla mutfağa yöneldi. Aradan
çok geçmedi, seslendi.

-Geçen muhtara soracaktın, n'oldu?

-Sordum Neriman Hanım.

Bulaşık önlüğüne ellerini telaşla kurularak salona girdi.

-E söylesene! Aşk olsun.

-Kimi kimsesi yokmuş.

-Vah vah vah...

-Annesi, küçük çocuğunun ölümünden sonra cinnet geçirip
seninkini bu hale getirmiş.

-Elleri kırılacak. *Kırılması yetmez, taş olsun böyle anayım diye
geçinenler:*

-Anası neredeymiş peki?

-Eserekli bir kadınmış zaten, olanlardan sonra atmış kendini bir
arabanın önüne.

-Hay Allah'ım!... Ya babası?

-Babası iddiada, kumarda çok para batırmış. Sonra da sırra kalem
basmış.

*Erkek milleti değil mi zoru gördü mü kaçarlar, hepsinin köküne
kibrit suyu.* Halının üzerindeki solgun çiçek desenlerine takıldı
gözü. En çok merak ettiği sorunun cevabını almaya kararlıydı.

-Peki bu çocuk ne diye böyle kapı der dururmuş?

-Boş ver oraları Neriman Hanım.

-Nedenmiş Osman Bey?

-Bilmediklerini yanına kâr say. Uzatma daha fazla.

Ebru SAG

Uzatmaymış. Osman Bey'in soğukkanlılığı karşısında kendi halini mi, yoksa onun halini mi garipsemeli bilemedi. Hak vermiyor da değildi. *Haklıysa haklı. Ne yapayım yani görmezden mi geleyim garibi.*

Son zamanlarda gündemi sadece bu çocuktü. "Hava epey soğuk, bir kaban mı alsak." "Bir takip etsek nerede yatar kalkar." "Gelirken kemik al da kaynatıp çorba yapayım diri tutsun çocuğı." Yanıt hep aynı olurdu, "Bakarız Neriman Hanım..." Yine öyle bir gündü.

-Neyin var?

-Bugün gelmedi.

-Kim?

-Bizim yavru, kim olacak. Başına bir şey mi geldi acaba?

-Aaa Neriman Hanım, yetti ama.

-Niye kıızıyorsun Osman Bey, merak etmek de mi suç?

-Olmadı eve al, aklın da kalmaz. Tövbe tövbe...

Bencil herif. Nerde o muhlis, koca yürekli adam? Nezaketini koruyabildiğıne şaşırdı:

-Ne dedim de kıızıyorsun hemen. Allah korkum var benim.

-Bizim yok sanki!

-Öyle demek istemedim.

-İyice ayarın kaçtı senin. Neyse yarın olsun, sorup soruştururum.

Uyanır uyanmaz her sabah olduğı gibi yemekleri hazır etti hemen. Gözü camda, kulağı kapıdaydı. Saatine baktı. Sinirlendireceğini bile bile telefona sarıldı. *Kızarsa kızsın.* Bembeyaz parmakları telefonun siyah tuşlarıyla birleştikten sonra kalp atışı daha da hızlandı.

-Osman Bey rahatsız ettim seni iş vakti, kusuruma bakmazsın inşallah.

-Buyur Neriman Hanım.

-Şey... Çocuğı... Sorabildin mi?

-Sordum sordum.

-Var mı bir haber?

-Sokakta yerde baygın bulmuşlar, görenler de hastaneye kaldırmış.

Ebru SAG

-Neee... Hastaneye mi kaldırmışlar! Hangisine?

-Bor Devlet Hastanesi'ne.

-Ah Osman Bey. Haberi aldın madem, ne diye aramazsın?

-Akşam söyleyecektim.

-Allah'ını seversen bu haber akşamı bekler mi hiç? İyi miymiş peki?

-İyiymiş Neriman Hanım, merak etme.

Telefonu kapattıktan sonra göğsüne üç öküz yükü bindi sandı.

Bir müddet hareket edemedi. Doktor çocuğunun bir daha olamayacağını söylediğinde de aynısı olmuştu. Bir yandan da Osman Bey'in gamsızlığına kızdı. Kafasını topladı. Ocaktaki çorbayı bir taşım kaynattı, kavanoza boca etti. Üzerine her zamanki krem rengi kabanını giydi, bir solukta hastanenin odasında buldu kendini.

-Ah evladım iyi misin, ne oldu sana böyle?

-İyiym ben Neriman Teyze, iyiym iyiym.

-Çorba getirdim, dumanı üstünde, ye de kendine gel.

Poşetin içinden çıkardığı pötikareli örtüyü çocuğun önündeki hasta masasına serdi. Ardından seri hareketlerle peçete, kaşık, tuz. Getiremediği turşuyla, yoğurda takıldı aklı. *Akıl kalmadı ki insanda.* Şimdi Osman Bey onu bu halde görseydi "Evi buraya taşımışsın," derdi. *Derse desindi.*

-Kapı kapı, kapı kapandıydı Neriman teyze.

-Bırak kapıyı oğlum şimdi, iç şu çorbayı da için ısınsın.

-İçiyom içiyom.

-Sana bir şey olacak diye aklım çıktı. Bundan sonra acıkınca da hastalandın mı da bana gel emi. Böyle bir başına hastane köşelerinde, ya Fettâh celle celâlühü.

-Celle Neriman teyze celle celle.

-Ya Fettâh celle celâlühü diyeceksin oğlum, ya Fettâh celle celâlühü...

-Kapı kapandı, annem öldü dedi. Öldü, öldü.

Çelik gibi dümdüz sesi hastaneyi ortadan ikiye böldü. "Öldü... Öldü..." diye tekrarladıkça ne yapacağını bilemedi. Sonra başını okşadı. *Kadersiz yavrum benim.* Çocuk ilk önce ona birisinin dokunmasıyla geri çekildi, sonra sustu.

Ebru SAG

-Kim öldü, söyle bana?

-Cengiz Neriman teyze, Cengiz, Cengiz... Cengizler ölür mü hiç?

-Ne Cengiz'i çocuğum? Hadi anlat bana en başından ama.

-Çorba Neriman teyze, pek güzel olmuş. Cengiz de içsin tamam mı?

-Afiyet şifa olsun. İçsin tabii.

-Annem geldi Neriman teyze. Öldü dedi. İçeri girdi, öldü dedi.

Öldü dedikçe büyüyen gözlerini, kahkahalarını ve sağa sola sallanışını tarif edemediği tuhaf bir hisle sessizce izledi.

-Anne dedim, sus dedi. Bana anne deme. Anne denmez olur mu hiç? Celle Neriman teyze celle celle.

-Ya Fettâh...

Ya Fettâh dedikten hemen sonra kelimeler boğazında düğüm oldu, gerisi gelmedi.

-Çığlık attı, yok yok çığlık değil uludu Neriman teyze, sokaktaki karabaş var ya onun gibi uludu annem. Sonra öldü dedi. Cengiz öldü.

Boğuk kırçilli sesiyle sanki annesinin yerine uluyan çocuğa ne yapacağını bilemedi.

-Cengiz kim oğlum?

-Cengiz canım benim Neriman teyze, canım canım.

Allah'ım sen kolaylık ver.

-Cengizler ölür mü hiç Neriman teyze? Gittim, sarıldım. Rengi mor olmuş. Cengiz'in de mor renk bir ayısı vardı biliyor musun sen? Ayı Cengiz... Ayı Cengiz...

Çocuğun durup durup attığı kahkahası iyice sinirini bozuyordu. Allah'ım sen aklımı koru.

-Bak ölmemiş anne dedim. Dedim dedim. Bak ölmemiş dedim. Dövdü beni Neriman teyze dövdü dövdü. O öldü, sende geber dedi. Nasıl geberilir ki Neriman teyze!

Gebermicem işte bana ne.

Ebru SAG

*Hiç mi korkmazsın Allah'tan be kadın. Kaşığı çorbaya
hoyratça daldırışına takıldı gözü, sonra da ekmeği
parçalayışına. Parçalarken attığı kahkaha artık ürkütücüydü.
Vallahi iyice delirdi bu çocuk.*

-Kardeşinin başından ayrılma demedim mi diye diye dövdü
beni Neriman teyze, dövdü dövdü. Suyun içinde nefessiz
kalmış yavrum benim dedi. Cengizler nefessiz kalır mı hiç!

Cengiz'in alamadığı nefesler boğazına yapıştı sanki dişleri
dudaklarına geçti. Uzun zamandır boğazında bir lokma
varmış da öylece duruyormuş gibi.

-Başımdan kanlar geldi Neriman teyze. Sonra uyumuşum, bi
uyandım ki kömürlükteyiz. Kapı, kapı kapalı. Anne dedim
kapı, kapı kapalı. Aç.

-Tamam evladım. Hadi dinlen.

-Cengiz yerde yatıyor. Üşümüş Neriman teyze üşümüş
üşümüş, buz tutmuş, üstünü örttüm.

Ah yavrum benim:

*-Anne dedim acıktım. Bak Cengiz de üşümüş aç kapıyı.
Açmadı Neriman teyze. Çok bekledim. Cengiz'e sarıldım
bekledim. Cengiz çok üşümüş Neriman teyze.
Susuyordu. Dua etmekten başka aklına bir şey gelmiyordu.
Allah'ım sen affet bizleri, bu aklını yitirmiş günahkâr
kullarını.*

*-Sonra birileri geldi açtı kapıyı. Baktım, annem yok. Anneler
yok olur mu hiç Neriman teyze. Koca göbekli adam bana süt
verdi. Cengiz'e de süt verin dedim de dinlemediler beni, üstünü
bunun gibi örtüyle örttüler. Bembeyaz örtüyle Neriman Teyze.*

Gözleri, çocuğun kararmış kırık fayansa sabitlenmiş
gözlerinde takılı kaldı. Çocuk hiçbir şey olmamış gibi
heyecanla anlatmaya devam edince birden irkildi.

Ebru SAG

-Örttüler. Yüzünü örtmeyin nefes alamaz dedim de
dinletemedim. Ölmüş oğlum dediler. Ölmedi dedim, ölmedi
ölmedi. Cengizler ölür mü hiç!

Çocuğun bakışları bacaklarının üstündeki hastane pikesine
odaklanınca ne yapacağını bilmez bir halde örtüyü çekip
ardına sakladı. “Örtmeyin örtmeyin...” diye uluyan çocuğun
yanına sokuldu. Kollarının arasına aldı.

-Ya Fettâh celle celâlühü oğlum, Ya Fettâh celle celâlühü...
-Ya celle Neriman teyze ya celle.

Birkaç gün önceki sıcaklığı hissedemiyordu. Çocuk mu daha
soğuktu yüreği mi bilemedi. Aklına bir şey gelmiş de son
dakika hatırlamış gibi hasta masasına bıraktıklarını poşete
yerleştirip arkasına bakmadan çıktı. *Eninde sonunda olacağı
bu değil miydi?*

Günler geçti. Doğru düzgün ne yemek pişirdi ne de bir kelam
söz etti. Güneşin tembelce oyalandığı bir ikindi vakti kapı
çaldı. *Osman Bey mi ki?* Yerinden doğruldu. *Bu saatte de
gelmez hiç ama.* Solgun adımlarla sesin geldiği tarafa doğru
yöneldi. Kapının deliğinden dışarı baktı. Bir çift kahverengi
göz gelip göz bebeklerinin içine oturdu. Kapının kulpuna
uzanırken ellerine titreme musallat oldu. Tam kulpu aşağıya
doğru çevirip açacakken adımları geriye sardı. Koltuğa
oturdu. *Çalarsa çalsın açmayacağım işte.* Tüm bedenine
çaresizlik yayıldı. *Akşama tarhana çorbası mı yapsam? Pek
sever Osman Bey.* Kapı üç kere tık tık tık etti.

Ardından bilindik ses...

-Neriman teyze... Ben geldim, ben. Kapı diyom, açsana.
Mutfağa gitti. Musluğu açtı. Tencereyi doldurdu. Bir türkü
tutturdu. Kulağında peydah olan cümleden bir türlü
kurtulamadı:

-Ya celle Neriman teyze, ya celle.

Ebru SAG

BİSİKLET TEKERİNDE SONBAHAR YOLCULUĞU

Sonbaharın serin rüzgârı, yol kenarındaki kavakların yapraklarını birer birer yere indiriyordu. Bisikletin tekeri bu sarı ve kırmızı yaprakların üzerinden geçerken hışırtılar, yolun sessizliğine karışıyordu. Asfaltın üzerinde ince bir sis, sabahın erken saatlerinde henüz dağılmamıştı. Pedallara basıldıkça gövdenin içindeki ağırlık azalıyor gibi görünse de kalbin derinlerinde başka bir yük taşınyordu.

Bir zamanlar aynı yolları beraber pedallayan iki gölge vardı. Kimi zaman kıyıda mola verilir, düşen yapraklar avuç içinde saklanırdı. Şimdi ise geriye sadece tek bir gölgenin uzunluğu kalmıştı, arkasından uzayan ince bir çizgi gibi. Ayrılığın bıraktığı boşluk, rüzgârın uğultusunda daha da belirginleşiyor, yolun her kıvrımında hatıralar yeniden canlanıyordu.

Pedallar döndükçe zihinde sessiz bir soru yankılanıyordu: “Neden yarım kaldı?” Ne bir kaza, ne bir yol kapanışı, sadece iki kalbin aynı anda ilerlemeyi bırakışydı ayrılığın sebebi. Oysa yolun dili başka şeyler söylüyordu; “Devam et, düşsen de kalk, çünkü yol her zaman seni bekler.”

Yamaçtan aşağı süzülürken, sararmış yaprakların fırtına gibi savrulduğu bir an oldu. Sanki mevsim de ayrılığı anımsatıyor, yapraklarla beraber kalbin parçalarını da yere bırakıyordu. Yol kenarındaki çınar ağacının altında kısa bir mola verildi. Bir termos çayın buharı, soğuyan havada yüzü ısıtsa da, boş karşı koltuğun sessizliği içi daha da üşütüyordu.

Yol yeniden çağırırdı. Pedallara yeniden basıldığında, ayrılığın bıraktığı iz, asfaltın üzerindeki çatlaklar gibi sürüyordu. Ama yine de tekerlek dönüyordu, dönmek zorundaydı. Çünkü yolculuk, hatıralar ve ayrılıklar üzerine kurulu olsa da, ilerlemekten başka şansı yoktu.

Sonbaharın kokusu, ayrılığın acısını hafifçe örterken, bisikletin tekeri yeni bir sayfaya doğru dönmeye devam etti.

Murat Engin Deniz

BİSİKLET TEKERİNDE SONBAHAR

Bisiklet tekerinde sonbahar yolculuğumuzda,
Gözlerimde senin gözlerin kaldı.
Sürdüğümüz yollarda izlerin kaldı,
Seni düşledim sabah olmadan.

Rüzgâr yaprakları savurdu önümde,
Her dönüşte senin adını fısıldadı.
Pedallar ağırlaştı sensizliğin yüküyle,
Ama yol bitmedi, hatıralar tükenmedi.

Sisli ufukta gölgen belirdi,
Çınar altındaki kahkahaların iziyle.
Bir termos çay, boş bir koltuk,
Yanı başımda olmayan sıcaklığınla.

Her kavşakta sana dönen bakışlarım,
Her yokuşta içimde büyüyen boşluk.
Ayrılık, sararmış yaprak gibi kırılgan,
Ama düşse de kalbimde kalıcı bir yara.

Bisiklet döndü, yol aktı, zaman ilerledi sensizlikte.
Ben yine seni taşıdım göğsümde, kalbimde, yüreğimde.
Sonbahar bitse de, bitmez sana olan sevdam.
Tekerimde senin izlerin hiç silinmez göğsümdeki yara gibi.

YOLGEZER

Murat Engin Deniz

KELİMELER VEYA SÖZCÜKLER

*Ah sözcükler ah:
Sözcükler sığınağım,
Sığınmak oldu sözcükler.
Bir dar mahzenden çıkmış,
Havayı öperek uyandırmışsa
Uyanır zihnimde.
Onlar mustarip,
Onlar müsamahakar,
Onurluydu onlar,
Cümlelere dökülse de dökülmese de
Onlar çekinceli.
Benimse süngüm düşer.
Zor anlar, onlar sarar.
Soğuk akşamların yorgun battaniyesi,
Delirtir soğuk duvarların çivisi
Anlamsızca sert ve pürüzlü
Olmasa iyiydi.
Akıldan kalbe
Kalpten bir yol var gibi.
Yükü sırtlar,
Gideceğim yere atar.
Bazen dolar sayfalarda
Bazen de gitmez bir satır daha.
Onlar senden çok ağlar kağıda,
Harfleri göz yaşlarıyla dağıtmaktan korkar.
Saçı başına karışır
Senin hislerine karşın.
Titrek vücuduyla sağa sola çarpar,
Harfleri okunmaktan çıkar.
Galeyana geliverirse
Sana bağlar
Sana koşar koşar.
Nokta kaçır,
O kovalar.
Elveda demez,
Veda edemez,
Üzgün virgüle
Tebessümle el sallar...*

Pakize Özcan

1. ÖYKÜ YARIŞMASI KATILIM VE KURALLAR

1.

ÖYKÜ YARIŞMASI

BİRİNCİ

SERTİFİKA

İKİNCİ

SERTİFİKA

ÜÇÜNCÜ

SERTİFİKA

KONU: SERBEST (MAK. 10 SF)

SON TESLİM TARİHİ: 25.09.2025

BAŞVURU ADRESİ: varyasyonkalemler.com

iletişim-eser gönder-word dosyası

1. ÖYKÜ YARIŞMASI KATILIM VE KURALLAR

1.

ÖYKÜ YARIŞMASI KURALLARI

- Katılım 25.09.2025 tarihinde son bulacaktır.
- 29.10.2025 tarihinde sonuçlar açıklanacaktır.
- Yarışmaya Varyasyon kalemler Dergisi Seçici kurulu ve birinci derece yakınları dışında 18 yaşını doldurmuş herkes katılabilir.
- Öykü, konusu serbest olmakla birlikte Siyasi ve ideolojik öyküler değerlendirmeye alınmayacaktır.
- Öykü daha önce herhangi bir yarışmada ödül almamış olmalıdır.
- Yarışmaya gönderilmeden önce basılı ya da dijital ortamda yayımlanmış öyküler yarışmaya kabul edilmeyecektir.
- Her yazar yalnızca bir öyküyle yarışmaya katılabilir.
- Dereceye girecek öyküler içinde seçici kurul tarafından yayımlanmaya değer Dergide yayımlanacaktır. Yazar yayımlanmasını kabul etmiş sayılır.
- Öykü, yaygın olarak kullanılan bir kelime işlemciyle, "12" font büyüklüğünde, "Times New Roman" karakter" seçilerek yazılmalıdır.
- Türk Dili yazı kurallarına uygun yazılmalıdır.
- Öykünün yer aldığı dosyaya öykünün adı verilmelidir.
- Öykü dosyasının içinde yazarla ilgili hiçbir bilgi olmamalıdır.
- Özgeçmiş dosyasında yazarın açık adı, kısa özgeçmişi, açık adresi ve telefon numarası, ayrıca varsa kişisel web sitesi/blog adresi bulunmalıdır. Özgeçmiş dosyasına yazarın adı verilmelidir.
- Yazarların yarışmaya gerçek ad ve soyadlarıyla katılmaları gerekmektedir. Yarışmada rumuz kullanılmamaktadır.
- Öykü en fazla 10 sayfa olmalıdır.
- Bu biçimsel özellikleri taşımayan öyküler yarışma dışı bırakılacaktır.
- İlk 10 eser seçici kurul tarafından kör hakem metodu ile seçilecek. Finale kalan eserler oylamaya sunulacaktır. Oylama da öykü isimleri ile öykü okunarak üyeler oy verecektir.

Dergimiz, basılabilen veya elektronik olarak satış için yayımlanabilen bir PDF dergi formatı değildir.

Genellikle ayda bir olmak üzere düzenli olarak katılımcı köşe yazarları varsa sadece Varyasyon kalemler dergisi üzerinden PDF olarak çıkarılır ve çeşitli siyasi olmayan edebiyat içeriklere sahip olabilir.

Makaleler, öyküler, şiirler içerebilir.

Varyasyon Kalemlerde Kendi köşeniz olsun köşe yazıları yapmak yanımızda yer almak için ilginizi çeken bir konu seçin.

Verdiğimiz konulara göre herhangi bir şey olabilir.

Genel temanızı belirledikten sonra içerik hakkında beyin fırtınası yapmaya başlayabilirsiniz.

Yeni mi başlıyorsunuz?

Akılda kalıcı bir künyeyle beraber eşit derecede akılda kalıcı bir köşe yazısı ismi tasarlayın.

Bu, en üste yerleştirilir ve tüm dergi sayfasınız için markanızı oluşturur.

Hangi stili tercih ediyorsunuz?

Eğlenceli mi?

Klasik mi?

Cesur mu?

İyi bir künye özünü yansıtır; bu nedenle gelecek sayılar için yeterince esnek, anlamlı ve tutarlı olmalıdır.

YOLGEZER

Murat Engin Deniz